

Nhớ Mẹ đến với Chúa

HOA DÂNG MẸ lòng thương xót

Kỷ niệm 100 năm Đức Mẹ hiện ra tại Fatima 1917 - 2017

GIÁO ĐIỂM TIN MỪNG - Số tháng 05/2017
LƯU HÀNH NỘI BỘ

Kính tặng

*Tháng Hoa & Kỷ niệm 100 năm Đức Mẹ hiện ra tại Fatima 13-05-2017

THƯ GỬI MẸ THÁNG HOA

Mẹ kính yêu,

Hôm nay con viết thư cho Mẹ khi mùa hè bắt đầu. Ngược lên thấy những chùm hoa phượng đỏ rực rỡ như những đám cháy trên không báo hiệu “hè về”, cũng báo cho chúng con biết mùa hoa dâng Mẹ đã đến. Ngày xưa còn bé con rất thích mùa này, vì được nghỉ hè, không phải đến trường, được xếp sách vở vào ngăn, vui chơi thoải mái. Không như tụi nhỏ bây giờ, mùa hè phải lo học hè, học thêm, học nữa, học còn vất vả hơn cả mùa...không hè! Nhưng thích nhất là mùa này con được cùng với bạn bè đi hái hoa về dâng Mẹ. Tội nghiệp tụi nhỏ bây giờ lo học quá, nhồi nhét đủ thứ vào đầu mà đánh mất cả tuổi thơ hồn nhiên vô tư chạy nhảy. Chúng đâu còn cái thú của trẻ thơ leo trèo lên cây, đi vào cánh đồng, băng qua con suối, để tìm hái những chùm hoa đủ loại đem về dâng lên Mẹ.

Văn chương thi ca âm nhạc viết về Mẹ chẳng bao giờ cạn. Có rất nhiều điều có thể nói về vai trò của Mẹ trong đời sống chúng con và đời sống Giáo Hội. Thánh Phaolô nhắn nhủ các tín hữu Philípphê: *“Những gì là chân thật, cao quý, những gì là chính trực, tinh tuyền, những gì là đáng mến và đem lại danh thơm tiếng tốt, những gì là đức hạnh, đáng khen, thì xin anh em hãy để ý”* (Pl 4,8). Con thấy nơi Mẹ có đủ những gì là chân thật, cao quý, chính trực, tinh tuyền, đáng mến, đức hạnh, danh thơm tiếng tốt. Đúng là một kiệt tác của Thiên Chúa. Nói không hết, suy không cùng, con chỉ xin được nói về vai trò của Mẹ là Mẹ Thánh Thể và Mẹ Xót Thương.

Trong Thông điệp Ecclesia de Eucharistia, Thánh GH. Gioan Phaolô II viết: *“Nếu chúng ta mong ước tái khám phá được toàn bộ sự phong phú trong mối quan hệ sâu xa giữa Thánh Thể và Giáo Hội, thì chúng ta không thể bỏ qua Đức Maria, Mẹ và gương mẫu của Giáo Hội...Đức Maria có thể dẫn dắt chúng ta đến với Thánh Thể, vì chính Mẹ có một mối quan hệ sâu xa với Bí Tích Cực Thánh này”*.

Đọc trong các sách Tin Mừng, tường thuật về việc lập bí tích Thánh Thể đêm thứ Năm Tuần Thánh, con không thấy chỗ nào đề cập đến Mẹ. Tuy nhiên, con vẫn thấy Mẹ hiện diện giữa các tông đồ trong cộng đoàn đang **“đồng tâm nhất trí”** cầu nguyện mong đợi Chúa Thánh Thần hiện xuống (Cv 1,14). Như vậy chắc hẳn Mẹ cũng từng hiện diện trong các buổi cử hành Thánh Thể của các Kitô hữu tiên khởi, những người siêng năng tham dự “lễ bẻ bánh” (Cv 2,42). Và ngày hôm nay Mẹ cũng vẫn có mặt với chúng con trong những buổi cử hành Thánh Thể để giúp con ý thức hơn về lời thưa “Amen” khi nghe những lời: ‘Mình Thánh Chúa Kitô’, ngay trước khi đón rước Bánh Thánh.

Khi thưa “Amen”, con tuyên xưng niềm tin chắc chắn tâm bánh con cầm trên tay là chính Mình Thánh Chúa, như Mẹ bồng ẵm Hài Nhi Giêsu trên tay mà tin chắc đó là Con Thiên Chúa. Tiếng “Amen” ấy cũng là lời xác tín rằng khi rước Bánh Thánh là con được kết hiệp mật thiết với Chúa Giêsu như Mẹ cưu mang Chúa trong cung lòng, đồng thời con cũng được kết hiệp với những người cùng rước Chúa như anh em một nhà với nhau, như Mẹ vừa đáp tiếng xin vâng trong biến cố “truyền tin” thì Mẹ cũng hối hả đi thăm bà Isave để đem Chúa đến cho người chị em ấy, đồng thời cũng nhận ra Chúa ở trong người chị em của mình. Có một sự tương tự sâu xa giữa lời Mẹ thưa xin vâng ‘Fiat’ để đáp lại thiên sứ khi truyền tin, và lời con thưa ‘Amen’ mỗi khi đón rước Mình Máu Thánh Chúa.

Không biết con so sánh như vậy có khắp khiêng không ? Thú thật với Mẹ, vì *“đây là mầu nhiệm đức tin”* “*Mysterium fidei!*” cho nên con phải ***“lấy đức tin bù lại”*** nếu giác quan

không cảm thấy gì, hoặc nếu trí khôn nông cạn không thể giải thích thấu đáo tường tận được.

Trong Thông điệp về Thánh Thể Ecclesia de Eucharistia, khẩu hiệu Totus Tuus Mariae của Thánh GH. Gioan Phaolô II vang vọng những điều ngài viết về Mẹ trong mối tương quan với Thánh Thể.

Nếu Thánh Thể là một mẫu nhiệm đức tin vốn vượt quá sự hiểu biết của chúng con, thì không thể có ai như Mẹ, trở thành người hỗ trợ và hướng dẫn chúng con trong việc đạt được thiên hướng này.

Khi lập lại các việc Đức Giêsu đã làm trong Bữa Tiệc Ly, với sự vâng phục mệnh lệnh: ‘Hãy làm việc này để nhớ đến Thầy!’, thì con cũng chấp nhận lời mời gọi của Mẹ trong việc vâng phục Đức Giêsu mà không do dự: *“Người bảo gì, các anh cứ việc làm theo”* (Ga 2,5). Nghe và làm theo lời Mẹ dạy chính là nghe và làm theo lời Chúa, như thế con cũng được phúc như Mẹ, vì Chúa nói *“Ai thi hành ý muốn của Thiên Chúa, người ấy là anh em chị em tôi, là mẹ tôi”* (Mc 3,21). Với cùng mối quan tâm của tình mẫu tử mà Mẹ đã bộc lộ trong tiệc cưới Cana, dường như Mẹ đang nói với chúng con ngày nay: *“Đừng nao núng! Hãy tin vào những lời Con của Mẹ. Nếu Người có khả năng biến nước lã thành rượu, thì Người cũng có khả năng biến bánh và rượu thành Mình và Máu Thánh Người. Và cũng có khả năng làm cho những người thông phần Mình và Máu Thánh Người được hiệp nhất với nhau”*.

Mẹ đã sống đức tin của Mẹ nơi Thánh Thể, ngay cả trước khi lập phép Thánh Thể, qua chính việc Mẹ dâng hiến cung lòng đồng trinh của mình cho Ngôi Lời Thiên Chúa Nhập Thể. Trong khi Thánh Thể tưởng nhớ cuộc thương khó và sống lại, thì Thánh Thể cũng nối tiếp việc nhập thể. Khi Mẹ mang trong cung lòng mình Ngôi Lời đã hóa thành người phàm, thì bằng cách nào đó, Mẹ trở thành một ‘nhà tạm’ mà qua đó Con Thiên Chúa, dù vẫn còn vô hình trước mắt con người, đã tự để cho bà Isave thờ phượng trong biến cố Thăm Viếng. Khi con nhìn Mẹ chiêm ngắm khuôn mặt của Hài Nhi Giêsu và đang đưa âu ơ trong vòng

tay Mẹ, thì chính cái nhìn đắm say của Mẹ truyền cảm hứng cho con khi đón rước Thánh Thể đây!

Thánh Faustina đã cảm nghiệm sự hiện diện sống động của Thiên Chúa liên lỉ trong linh hồn mình sau khi rước lễ. Chị nhìn nhận *“trái tim tôi là một nhà tạm sinh động cất giữ Bánh Thánh sinh động. Tôi không bao giờ đi tìm Thiên Chúa ở đâu xa xôi, nhưng ngay trong lòng tôi”* (NK, 1302).

Mẹ ơi,

Con rước Chúa mỗi ngày, nhưng con có là ‘nhà tạm’ cho Chúa ngự đâu! Con chạy đi tìm thể gian chứ không đi tìm Chúa. Buồn thay, Chúa chỉ được “tạm trú” trong linh hồn con thoáng chốc khi rước lễ thôi, sau đó là chỗ “thường trú” của tiền tài danh vọng địa vị chức tước quyền lực. Con nghe lời Chúa than thở với chị Faustina: *“Cha khát khao được kết hợp với các linh hồn; niềm vui sướng lớn lao của Cha là được kết hợp với các linh hồn. Con hãy biết khi đến với một linh hồn lúc hiệp lễ, tay Cha đầy ắp mọi ân sủng Cha muốn trao tặng cho linh hồn ấy. Nhưng các linh hồn không màng đến Cha. Họ để Cha lùi thúi một mình vì bận rộn những chuyện khác. Ôi, Cha buồn sầu biết bao vì các linh hồn không nhận ra tình yêu! Họ xử với Cha như một vật vô hồn”* (NK, 1385). Trong khi con xử tệ với Chúa như vậy thì Faustina xác tín: *“Tất cả sức mạnh của tôi đều bắt nguồn từ bí tích Thánh Thể. Tôi dùng mọi giờ phút rảnh rỗi để tâm sự với Người. Người là tôn sư của tôi”* (NK, 1404).

Phần con, trong đời mục vụ, những lúc rảnh rỗi con dùng thời giờ làm gì ? Đi câu, đi săn, đi nhậu, đi coi xe, coi đất, coi phim, ngồi lê đôi mách, xăm soi chuyện người khác rồi sinh ra bao nhiêu chuyện, vì ‘nhàn cư vi bất thiện’ ! Thậm chí có khi rảnh quá đến nỗi ‘không biết làm gì’ ! Cuộc sống dửng dưng như thế thật vô vị và vô nghĩa. Điểm dừng chân thường xuyên của

con là các nhà giàu, các đại gia, biệt thự nguy nga hoành tráng với yến tiệc linh đình chứ đâu phải ‘nhà tạm’, đâu phải nhà tranh vách đất, hay những khu nhà ổ chuột. Cánh cửa đầu tiên con mở khi đi về là cửa nhà bếp, cửa tủ lạnh, chứ đâu phải cửa nhà nguyện, nhà tạm !

Muốn nói về Đức Mẹ Thánh Thể, kêu cầu Đức Mẹ Thánh Thể thì cuộc sống của con phải bén rễ nơi Thánh Thể. Con mong ước mình có thể nói như thánh Ignatiô: ‘Đức Giêsu trong Nhà Tạm là Thiên Chúa, và là tất cả của tôi ! Người là thiên đàng dưới thể của tôi’. Hoặc như thánh Phanxicô Xaviê, sau một ngày làm việc cho phần rỗi các linh hồn thường dùng cả đêm cầu nguyện trước Thánh Thể. Khi không vượt qua được giấc ngủ, thánh nhân đã thả mình ở bậc bàn thờ nghỉ một chút rồi lại bắt đầu lại cuộc chuyện vãn với Chúa. Thánh Phanxicô Regis cũng như thế. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, thánh nhân cho phép mình được nghỉ một lát trước Nhà Tạm. Nếu nhà thờ đã đóng cửa, ngài sẽ quỳ trước cửa nhà thờ. Thánh Ignatiô và thánh Stalislo Kostka dành mọi giờ rảnh trước Nhà Tạm. Trong những lần thăm người nghèo khổ, thánh Vincent de Paul đã ghé vào mọi nhà thờ dọc đường, nhớ khi nhà thờ đóng cửa, ngài làm các việc đạo đức ngay bên ngoài cửa. Mỗi khi về thành phố, thánh Leonard of Port Maurice và thánh Benedicity Labre trực chỉ đầu tiên tới một nhà thờ có lưu giữ Thánh Thể.

Con yêu quý một người bạn nào đó vì những phẩm chất và các đức tính tốt của bạn ấy, nếu người ấy càng thân thiết và quảng đại với con thì con càng yêu người ấy. Vậy tại sao Chúa thân thiết và quảng đại với con như thế, Chúa yêu thương con như thế, mà con thường chối từ tình yêu đó ?

Buồn vì sự bội bạc của con người đối với tình yêu Chúa, thánh Phanxicô Assisi, thánh Têrêsa Avila, thánh Mary Magdalen Pazzi và các thánh khác phải khóc lên vì đau đớn và kêu lên : ‘Ôi, Tình yêu không được yêu ! Tình yêu không được yêu !’

Con nghe thánh Alphonsô nói: ‘Một linh hồn dành chút thời gian hồi tâm sốt sắng trước Thánh Thể sẽ nhận được sự an

úi của Chúa lớn hơn mọi niềm vui thế gian có thể ban tặng. Đức Giêsu trong Thánh Thể là nguồn của mọi sự thiện’.

Còn cha thánh Vianey thì quả quyết: *“Hiện nay, hỡi các con nhỏ của ta, khi ta giữ Chúa trên đôi bàn tay là lúc Người ban phúc cho ta. Hãy xin Người mở đôi mắt tâm hồn của các con và nói như người mù thành Giêrichô rằng: ‘Lạy Chúa, xin cho tôi nhìn thấy!’ Nếu kêu cầu chân thành, các con sẽ nhận được điều mình mong ước, bởi Người chỉ mong hạnh phúc cho các con. Bàn tay của Người tràn đầy ân sủng đang tìm ai đó để ban phát, nhưng than ôi chẳng có được ai! Ôi sự dửng dưng và vô ơn! Hỡi các con của ta, chúng ta thật vô phúc nếu không hiểu được những điều này. Chúng ta sẽ hiểu rõ vào một ngày nào đó, nhưng nếu vậy thì quá trễ mất rồi.”*

Trong cuốn sách nhỏ có tựa đề : Quỳ gối trước Thánh Thể, tác giả Gaumes kể lại câu chuyện một người Tin Lành trở lại Công Giáo nhờ tấm gương yêu mến kính trọng Thánh Thể của một giám mục Công Giáo.

‘Đức giám mục Mermillod, một tông đồ thánh thiện và có tài hùng biện. Ngài kể lại khi còn là đại diện tại Geneva, ngài đã làm cho một người Tin Lành trở lại mà không hay biết do việc quỳ gối cách kính cẩn trước Thánh Thể.

‘Vị giám mục ấy có thói quen viếng Thánh Thể vào mỗi tối để chăm sóc đèn chầu và xem cửa nhà thờ đã gài kỹ chưa, cũng như có còn ai ẩn nấp trong nhà thờ chẳng, vì ngài sợ kẻ trộm phạm thánh. Khi đã xem xét cẩn thận mọi thứ, ngài quỳ tại bậc bàn thờ một lát, sau đó cung kính bái gối và hôn đất như biểu hiện cung kính sâu thẳm trước Thánh Thể rồi ra về.

‘Một tối nọ, tin rằng chỉ còn một mình trong nhà thờ, ngài kết thúc việc đạo đức của mình như thường lệ. Vừa nhắc gối lên, ngài nghe thấy một tiếng động. Đột nhiên cửa tòa giải tội mở ra và một phụ nữ có cung cách đoan trang bước ra. Mermillod liền hỏi: ‘Này bà, bà làm gì ở đây vào giờ này?’

Bà trả lời: ‘Tôi là một người Tin Lành. Tôi đã tham dự các buổi chia sẻ của ngài nói về sự hiện diện thật sự của Chúa

Giêsu trong Thánh Thể. Các luận chứng của ngài đã thuyết phục tôi về chân lý của học thuyết này. Xin lỗi ngài, chỉ còn lại một nghi ngờ là không biết chính ngài có tin điều mình giảng hay không. Tôi muốn được nhìn xem khi ở một mình, ngài có cư xử trước Thánh Thể như một người tin thực sự hay không. Tôi sẽ quyết định trở lại Đạo nếu tư cách đạo đức của ngài đi đôi với lời của ngài. Tôi đã đến, đã thấy và tôi tin’.

‘Người phụ nữ này sau đó đã trở thành một tín hữu Công Giáo rất nhiệt thành ở Geneva.’

Giảng điều mình tin và sống điều mình giảng. Con có làm như vậy không ? Hay những điều con giảng chỉ là một mớ lý thuyết không hồn, những bài viết sẵn trên web được đọc lại y chang với cung điệu nhún nhá như thử là của mình. Đọc mà không hiểu mình đọc gì thì làm sao truyền đạt cho người nghe? Giảng mà chính mình không xác tín thì làm sao thuyết phục thánh giả ? Khó nhất vẫn là sống điều mình giảng. Người phụ nữ ấy trở lại Đạo vì thấy tư cách đạo đức đi đôi với lời người giảng, trong khi có nhiều người tín hữu ngày nay bỏ Đạo vì thấy tư cách đạo đức của con đi ngược lại với lời con rao giảng. Con giảng về Thánh Thể, cung nghinh Thánh Thể, Châu Thánh Thể, cử hành Thánh Thể mà không sống Thánh Thể, không yêu thương hiệp nhất với nhau, không tha thứ đón nhận nhau, thậm chí muốn loại trừ nhau, thì còn có nghĩa gì không ? Làm như thế là con chuốc lấy án phạt cho chính mình !

Mẹ ơi,

Thánh Phêrô Giuliano Eymard, tổ phụ Dòng Thánh Thể, khuyến khích con đi theo Mẹ đến phòng Tiệc Ly để cầu nguyện với Thánh Thể. Ở đó, con có thể “suy nghĩ bằng tư tưởng của Mẹ, nói bằng những lời yêu thương của Mẹ, noi theo cách thức sống của Mẹ, thực hiện những hành động của Mẹ, chia sẻ những nỗi đau khổ của Mẹ”. Khi con làm được như thế thì toàn bộ điều này sẽ nói lên cho con về Đức Giêsu, và con sẽ đi đến chỗ nhận biết Chúa hơn, nhờ trái tim của Mẹ. Trong cuộc đời Mẹ, con tìm

được gương mẫu và niềm an ủi cho cuộc đời mình. Khi cùng với Mẹ quỳ gối trước Nhà Tạm, con sẽ tiếp tục đời sống Thánh Thể của Mẹ trên trần thế. Không gì có thể làm cho Đức Giêsu hạnh phúc hơn là nhận thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Mẹ yêu dấu của Chúa. Và cũng không gì làm cho Mẹ hạnh phúc hơn là thấy nơi chính bản thân con, hình ảnh Con yêu dấu của Mẹ!

Cha thánh Eymard kêu cầu: *“Ôi! Lạy Đức Maria! Xin dạy cho chúng con đời sống thờ phượng! Xin dạy chúng con nhận thấy giống như Mẹ, tất cả các mẫu nhiệm và các ân huệ trong Thánh Thể; hầu chúng con sống lại những câu chuyện Tin Mừng, và đọc lại Tin Mừng dưới ánh sáng đời sống Thánh Thể của Đức Giêsu. Ôi! Lạy Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh, xin hãy nhớ Mẹ là Mẹ của tất cả những người thờ phượng Thánh Thể”* (Thánh Phêrô Julianô Eymard, Đức Mẹ của Bí Tích Cực Thánh).

“Trong đời chúng ta, tất cả phải là tôn thờ. Giờ Châu-Cầu Nguyện phải kéo dài trong Giờ Châu-Cuộc Sống. Lúc nào tôi cũng có thể thờ lạy Chúa Giêsu Thánh Thể. Mọi hành động của tôi đều có thể là tôn thờ. Không ai có thể tách lìa tôi ra khỏi Giêsu Kitô. Không ai có thể lấy mất Giêsu Kitô của tôi” (Linh Đạo của cha Thánh Phêrô Giuliano Eymard, Rôma, 1956, tr. 380).

Là con cái của cha Thánh Eymard nhưng con chưa thấm nhuần được bài học này. ‘Giờ Châu-Cầu Nguyện’ của con chỉ đóng khung trong nhà thờ, nhà nguyện mà không kéo dài trong ‘Giờ Châu-Cuộc Sống’. Thế cho nên ‘cuộc sống trần thế’ của con chẳng mang đậm nét ‘cuộc sống Thánh Thể’. Con hay nói về ‘sứ vụ Thánh Thể’ mà thực ra con chẳng hiểu sứ vụ đó là như thế nào và thực hiện ra sao.

Biệt tính đặc thù của các tu sĩ Thánh Thể nằm ở điểm này: *“Đời hoạt động của Tu Sĩ Dòng Thánh Thể nhằm mục đích là làm cho Chúa chúng ta trong Thánh Thể được phụng sự hết mức và vương quyền của Người được rộng mở cùng khắp: mọi người phải nhận biết, yêu mến và phục vụ Người. Bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta có thể sáng nghĩ ra, chúng ta cũng phải tận tình tận sức mà vận*

dụng để đạt mục đích này.” (Linh Đạo của cha thánh Phêrô Giuliano Eymard. Rôma, 1956, tr 390).

Theo lời dạy của cha thánh Tô Phụ thì mọi tu sĩ Thánh Thể phải hết lòng dốc sức vận dụng ‘bất cứ phương thức nào mà lòng nhiệt thành thuần túy và vô vị lợi của chúng ta có thể sáng nghĩ ra’ để đạt mục đích là làm cho mọi người nhận biết, yêu mến và phục vụ Chúa nơi Thánh Thể. Cha tổ phụ đâu có giới hạn hoạt động tông đồ của tu sĩ Dòng Thánh Thể trong lãnh vực nào, cũng đâu cấm sử dụng phương thức nào. Như thế việc loan truyền lòng thương xót Chúa được biểu lộ nơi Thánh Thể và dẫn thân thực hành lòng thương xót quả đúng là sứ vụ Thánh Thể mà con phải thực hiện, đúng không Mẹ?

Người ta bảo “*Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh*”, thế nhưng cách suy nghĩ, nói năng, hành động của con chẳng giống Mẹ chút nào, cũng chẳng theo linh đạo của cha thánh Eymard nữa. Như vậy con có thực là con của Mẹ không? Con có còn là con cái của cha thánh tổ phụ Dòng Thánh Thể nữa không ?

Chính Thánh GH. Gioan Phaolô II trong thông điệp về Thánh Thể Ecclesia de Eucharistia cũng nhấn mạnh đến việc cần phải thay đổi cách thức thờ phượng: “*Cách thờ phượng của Đức Maria không theo sáo mòn. Suốt một thời gian, Mẹ thờ phượng Người trong cung lòng mình; lúc khác, Mẹ thờ phượng như một người nghèo nàn và thấp hèn tại Bêlem; lúc khác nữa, Mẹ lại thờ phượng trong khi lao động tại Nagiarét; và sau này, Mẹ thờ phượng như người truyền bá Phúc Âm trên đất nước và hoán cải các tội nhân. Cách thờ phượng của Đức Maria luôn luôn theo kịp những tình cảm nơi Người Con Thần Thánh của Mẹ, rõ ràng đã được mặc khải cho Mẹ. Tình yêu của Mẹ làm cho Mẹ hoàn toàn phù hợp với Đức Giêsu trong tư tưởng và đời sống.*

“*Đối với anh em, những người thờ phượng, chúng tôi xin nói: ‘Anh em hãy luôn luôn thờ phượng Đức Giêsu, nhưng hãy thay đổi cách thức thờ phượng, như Đức Trinh Nữ Rất Thánh đã làm. Anh em hãy ghi nhớ trong tâm trí mình tất cả các mẫu*

nhệm nào của đạo liên quan đến Thánh Thể, nhằm tránh được lỗi mòn. Nếu lòng yêu mến của anh em không được nuôi dưỡng bằng một hình thức đạo đức mới, một tư tưởng mới, thì anh em sẽ trở nên ngớ ngẩn trong việc cầu nguyện.”

Mẹ dấu yêu của con,

Con đọc thấy trong thông điệp Ecclesia de Eucharistia, Thánh GH. Gioan Phaolô II nói về lời kinh Magnificat của Mẹ trong tương quan với Thánh Thể:

“Khi Mẹ thốt lên ‘Linh hồn tôi ngợi khen Đức Chúa, thần trí tôi hớn hở vui mừng vì Thiên Chúa, Đấng Cứu Độ tôi’, thì Mẹ đã mang Đức Giêsu trong cung lòng mình. Mẹ ngợi khen Thiên Chúa ‘thông qua’ Đức Giêsu, nhưng Mẹ cũng ngợi khen Thiên Chúa ‘trong’ Đức Giêsu và ‘cùng với’ Đức Giêsu. Tự thân việc này là ‘thái độ Thánh Thể’ đích thực. Đồng thời, Mẹ còn gọi lên những việc kỳ diệu mà Thiên Chúa đã làm trong lịch sử cứu độ, khi kiện toàn lời hứa mà Người đã từng thực hiện với cha ông (Lc 1,55), và công bố điều kỳ diệu trội vượt trên mọi điều kỳ diệu, đó là việc nhập thể cứu độ”.

“Lời kinh ấy còn phản ánh áp lực cánh chung của Thánh Thể. Mỗi khi Con Thiên Chúa đến với chúng con trong sự ‘nghèo nàn’ của những dấu chỉ mang tính cách bí tích của bánh và rượu, thì những hạt giống của lịch sử mới đều được bén rễ sâu, trong đó, người quyền thế bị ‘hạ bệ’, và những ‘kẻ khiêm nhường được nâng cao’ (Lc 1,52). Kinh Magnificat diễn tả linh đạo của Mẹ, và không gì cao cả hơn linh đạo này, qua việc giúp chúng con trải nghiệm được màu nhiệm Thánh Thể. Thánh Thể đã được ban cho chúng con, để rồi giống như cuộc đời của Mẹ, cuộc đời chúng con hoàn toàn có thể trở thành một Kinh Magnificat”!

Cuộc sống với nhiều khó khăn thử thách làm con dễ thành người ưa cảm râm than thân trách phận thay vì ngợi khen ‘Chúa đã làm cho con những điều kỳ diệu’ như Mẹ hằng chúc tụng Chúa trong lời kinh Magnificat. Con ngại khó, sợ khổ, không dám hy sinh, không muốn cho đi, thì làm sao mà ‘sống

Thánh Thể’ được. Con hay suy ngẫm sự ‘thương khó’ rồi dừng lại ở đó để trở thành con người ‘khó thương’ !

Linh hồn càng có tình yêu Thánh Thể ngự trị thì càng sẵn sàng đón nhận hy sinh, vì biết nhìn đến góc cạnh vinh quang của nó. Con đọc trong một lá thư linh hướng đề ngày 10-10-1867 (*chỉ 10 tháng trước khi qua đời*), cha Thánh Phêrô Giulianô Eymard đã viết những dòng đáng trân trọng này: *“Được lắm, con có thể suy niệm sự thương khó Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, nhưng đừng chiêm ngắm như mẫu mực hy sinh đền tội, mà đúng hơn, hãy chiêm niệm ở đây một bằng chứng của tình yêu Người dành cho con và cho tất cả chúng ta. Thập giá không thể tách rời cuộc sống này. Để cho cây thập giá mất đi vẻ xù xì ghê sợ của nó, tình yêu Đức Giêsu đã gắn những đoá hoa Thiên Đàng để trang điểm cho nó.”* (Thư Eymard, tập IV, tr. 212).

Thánh thi của Byzantine, thế kỷ V mời gọi con tung hô Mẹ: *“Ôi lay Mẹ Thiên Chúa cao cả, trong khi chúng con ca ngợi Người Con Thần Thánh của Mẹ, chúng con ngợi khen Mẹ như đền thờ sống động của Người. Chúa đầy quyền năng đã đến ngự trong cung lòng Mẹ, thánh hóa, tôn vinh và dạy cho tất cả mọi người kêu lên Mẹ: Mừng vui lên, hỡi Nhà Tạm của Ngôi Lời Thiên Chúa! Mừng vui lên, hỡi người phá hủy tất cả những kẻ tấn công chúng con! Mừng vui lên, hỡi Đấng chữa lành tâm trí và cơ thể! Mừng vui lên, hỡi ơn cứu độ của các linh hồn!”*

Quả là Thiên Chúa mong muốn con hân hoan đón nhận muôn phúc lành mà Người đã mạc khải rõ ràng và tuyệt vời cho thánh Mechtilde. Một lần, khi thắng được nỗi sợ đến trước mặt Chúa, sợ bất xứng với ân thánh, thì bà nghe thấy tiếng Cha trên trời phán: ‘Hãy tới với Mẹ của Con Thiên Chúa, xin Mẹ ban Hài Nhi có mọi kho tàng của Ta để lãnh nhận ơn cứu độ’.

Thánh nhân thấy Chúa Hài Nhi được cuốn khăn nằm trong máng cỏ cùng tiếng nói:

‘Này đây, khi Ta vào thế giới, Mẹ đã bọc tấm tã bao quanh để Ta không xê dịch được bằng tay chân. Đó cũng là cách Cha Trên Trời muốn: Hãy tới gần, hãy ôm lấy những kho tàng từ

Trời mà Chúa Con ngay thuở mới sinh đem đến, đang có tay chân bị bó chặt, đâu bảo vệ được gì !

‘Lại nữa, trong giờ chết, Ta bỏ lại thế gian. Những kẻ bách hại dùng đinh sắt đóng chân tay Ta vào thập giá. Cha Ta dường như cũng nói: Hãy tới gần gom lấy hết những kho tàng ân sủng của Chúa Con trao ban nhờ sự sống, thương khó và sự chết của Người. Tất cả những ai bị đóng đinh chân tay vào thập giá đâu thể ngăn nổi người khác tước mất tài sản của mình !

‘Chính trong Thánh Thể, Ta gói trọn những ân huệ của cuộc sống tại thế, thương khó và sự chết. Đó là tất cả tài sản trên trời, dưới thế của Ta. Bởi thế, nhân loại có thể tin tưởng chạy đến lấy đi mọi sự của Ta. Ta ước muốn mọi người biết sử dụng kho tàng này cho phần rỗi của mình.’

Ước chi con người có thể hiểu được ngôn từ này của trời cao, Mẹ nhỉ !

Con xin hiệp ý với Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II trong Huấn dụ Tông đồ Giáo dân Christifidelis, ngày 30 tháng 12, 1988 kêu xin Mẹ:

“Ôi! Lạy Đức Trinh Nữ đây can đảm, xin cho sức mạnh thiêng liêng và niềm tin thác của Mẹ nơi Thiên Chúa truyền cảm hứng cho chúng con, hầu chúng con biết cách khắc phục tất cả những trở ngại gặp phải trong việc thực hiện sứ mạng của chúng con! Xin dạy chúng con cách xử lý những công việc trần thế, với một ý thức thực sự về trách nhiệm Kitô hữu, và với một niềm hy vọng vui tươi về Nước Thiên Chúa đang đến và về một ‘trời mới đất mới’.

“Ôi lạy Mẹ Đồng Trinh, xin hướng dẫn và nâng đỡ chúng con, hầu chúng con có thể luôn luôn sống như những con cái đích thực trong Giáo Hội của Con Mẹ. Xin tạo khả năng cho chúng con thiết lập nền văn minh tình yêu và chân lý trên trái đất, như Thiên Chúa muốn, vì vinh quang của Người. Amen”

Lm. Giuse Trần Đình Long
Giáo Điểm Tin Mừng

MẸ VÀ HOA

*Mẹ đứng đó, chiều nay trời u ám.
Dưới thập hình, Mẹ im lặng nhìn con.
Mẹ hiệp ý với Giêsu Thương Xót
Cho nhân trần thoát khỏi cảnh bùn nhơ.*

*Mẹ im lặng, tâm hồn đầy ắp Chúa.
Sóng mênh mông, biển cả dâng dạt dào.
Hồn của Mẹ dồi dào phong phú lạ.
Vì Mẹ kề gần con Mẹ Giêsu.*

*Ôi chiều tím, hôm nay mây vẩn vù
Sân Giáo Điểm như bật khóc vì hoa
Hoa năm sắc, đoàn con dâng lên Mẹ
Khiến Đất Trời như ngừng tiếng im hơi.*

*Con rất hiểu, Mẹ âm thầm chấp nhận.
Con rất hiểu, Mẹ âm thầm ôm lấy
Những đứa con tội lỗi cần Mẹ yêu
Vì Mẹ nói : Mẹ là Lòng Thương Xót!*

Giao Điểm Tin Mừng Hiệp Phước Nhà Bè chúng con - cái nhúm bé tí bé con, chẳng có nổi một chốn nương thân mà người ta gọi là “văn phòng”, “trụ sở”. Chúng con chỉ là những

con người tội lỗi, nghèo khổ, bệnh tật, quê mùa, dốt nát, vô danh tiểu tốt, thấp cổ bé miệng, tài sản không có gì ngoài lòng Chúa thương xót.

Chúng con không có tiền để mua những lẵng hoa bạc triệu, không có khả năng để may những bộ đồ đẹp sang trọng rực rỡ để dâng hoa hay múa hoa, không có điều kiện để tổ chức những cuộc kiệu cờ quạt trống phách linh đình. Thú thật với Mẹ, con chán ngấy những buổi dâng hoa, ở trên cung thánh các em ăn mặc đủ kiểu đủ màu, lượn lên lượn xuống, ở dưới thì phụ huynh đua nhau lấy Ipad, Iphone, Video... nháy nháy chớp chớp, chạy tới chạy lui chỉ để chụp cho được tấm hình con mình đang dâng hoa. Thử hỏi người biểu diễn và kẻ đi xem dâng hoa, có ai có được chút tâm tình yêu mến gẫm suy học được gương nhân đức của Mẹ không? Sau những buổi dâng hoa đó, còn gì đọng lại trong tâm hồn để có giờ tĩnh lặng như Mẹ “ghi nhớ và suy niệm trong lòng”? Chúng con thấy mình lạc lõng chơi vơi trong những buổi dâng hoa như thế! Buồn thật! Biết lấy gì để dâng Mẹ trong tháng Hoa này đây?

Tháng hoa về, ở cái nơi “bé tí bé con” này, chúng con dâng Mẹ những đoá hoa lòng đơn sơ, nhỏ bé; những đoá hoa đã được Mẹ nâng niu chở che nhưng giờ đã tả toì trước phong ba bão táp cuộc đời. Xin Mẹ nhận lấy những đứa con hư quay về bên Mẹ, và cho chúng con biết noi gương Mẹ, sống xứng đáng là con Mẹ, là con của Đấng giàu lòng thương xót.

*** Dâng lên Mẹ những bông Hoa Trắng.** Màu trắng trong tinh khiết tựa tấm áo trắng được khoác lên mình chúng con ngày lãnh nhận bí tích Rửa Tội. Tấm áo trắng đó giờ đây đã hoen úa nhiều, đã nhuốm bụi thời gian. Chúng con đã lỗi lầm, đã để cho tội lỗi làm vẩn đục tâm hồn. Giờ đây xin dâng lên Mẹ với cõi lòng tan nát khiêm cung của chúng con. Xin Mẹ vui nhận và

nâng đỡ tâm hồn yếu đuối mỏng dòn của chúng con. Xin máu và nước từ nơi trái tim đầy lòng thương xót của Đức Giêsu Con Mẹ tẩy sạch và thánh hoá để chúng con được sống trong vòng tay hiền dịu của Mẹ.

*** Dâng lên Mẹ những bông Hoa Hồng khoe sắc.** Màu hồng biểu hiệu của tình yêu ngọt ngào và nồng ấm. Tình Mẹ dành cho con thật ngọt ngào biết bao. Tình Chúa yêu con menh mông không bến bờ. Tình yêu diệu vời đó đã không được con đón nhận với cả tấm lòng. Nhiều lần con đã xa rời tình Chúa, đã quay lưng lại tình Mẹ. Con đã chạy theo bóng hình phù du, bị cuốn hút vào những ảo ảnh cuộc đời. Cuối cùng thì trái tim tan nát, vỡ vụn. Con chẳng nhận được tình yêu nào chân thật. “Thế gian chỉ là hư vô mà thôi”. Hôm nay con quay về bên Mẹ, dâng lên Mẹ những cánh hồng nát tan tả tơi. Xin Mẹ vui nhận và đưa con đến với Đức Giêsu Con Mẹ, Đấng giàu lòng thương xót để Ngài băng bó những vết thương đang rỉ máu. Xin Ngài chữa lành để tâm hồn con được phục hồi, trở thành những cánh hoa hồng tươi thắm nồng hương cho đời. Xin cho tâm hồn mỗi người chúng con trở nên tươi trẻ hơn để luôn sống trong vòng tay thương yêu của Mẹ.

*** Dâng lên Mẹ những bông Hoa Vàng,** sắc vàng thắm đượm tình yêu. Chúng con ca ngợi những đặc ân Mẹ được Chúa thương ban. Mẹ Vô nhiễm nguyên tội, Mẹ trinh trắng trọn đời, Mẹ hôn xác lên trời, Mẹ của Giáo Hội và Mẹ của chúng con. Màu vàng mới biểu hiện cho cuộc đời mới. Xin Mẹ cho con gặp được Đức Giêsu con Mẹ để con có thể hát vang lời ca : “Gặp gỡ Đức Kitô biến đổi cuộc đời mình. Gặp gỡ Đức Kitô đón nhận ơn tái sinh...” Xin đổi mới tâm hồn chúng con, để chúng con sống xứng đáng với tấm lòng cao cả của Mẹ.

*** Dâng lên Mẹ những sắc Hoa Xanh.** Màu của hy vọng trào dâng. Màu của hy vọng giữa những mảnh đời tang thương rách nát bầm dập hăm hiu. Xin cho chúng con biết noi gương

Mẹ, giữa những đau thương thử thách vẫn không thất vọng. Khi gặp thất bại vẫn không ngã lòng. Xin cho con không bao giờ thất vọng về chính mình hay đánh mất niềm hy vọng vào tương lai. Như Mẹ đã kiên vững đứng dưới chân Thập Giá, xin cho chúng con vững tin rằng “Qua thập giá sẽ đến Vinh Quang” vì “sau cơn mưa, trời lại sáng”.

*** Dâng lên Mẹ những bông Hoa Tím.** Màu tím của lòng thủy chung son sắt vững bền. Tim tím màu hoa diễm tả tẩm lòng Mẹ đó! Một tấm lòng sắt son cùng Thiên Chúa. Mẹ vâng phục Thiên Chúa bằng cả tình yêu và trong mọi nghịch cảnh. Mẹ xin vâng Ý Chúa trọn cả cuộc đời. Đã bao lần con mất niềm son sắt với Chúa khi chỉ làm theo ý mình. Con không muốn thực thi ý Chúa mà chỉ muốn và bắt người khác làm theo ý mình. Mẹ ơi xin dạy con hai tiếng Xin Vâng, hôm qua, hôm nay, tương lai và suốt đời. Xin cho con được như Đức Giêsu Con Mẹ, suốt đời thực thi ý Cha.

Maria, tiếng gọi êm ái dịu vời.

Maria, nguồn suối ngọt ngào an vui.

Maria, xin Mẹ nhận lấy những bông hoa lòng của chúng con, cũng chính là những cánh hoa đời chúng con đó! Xin cho hoa đời chúng con được chìm vào trong máu và nước từ nơi trái tim Đức Giêsu con Mẹ đổ ra để được thánh hoá và trở nên những bông hoa nồng hương thêm sắc diễm tô cho đời.

Lạy Mẹ Maria, tình Mẹ đối với chúng con thật bao la, sâu nặng, chúng con thật hạnh phúc khi luôn có Mẹ đồng hành trên mỗi bước đường dương thế này. Giữa muôn ngàn nguy khốn trên đời, chúng con vẫn luôn được Mẹ thương ủ ấp chở che và dẫn đưa về nguồn an vui hạnh phúc là Đức Giêsu, Đấng Giàu Lòng Thương Xót.

*Người con Hiệp Phước
Mùa hoa 2017*

* Ngày Đại Lễ Kính LCTX 2017

BIỂN THƯƠNG XÓT

Có một lần tâm tư tôi nặng trĩu,
Chẳng biết tìm bám víu tựa vào đâu,
Theo chân bạn về tận Nam Sài Gòn
Nghe thiên hạ, kháo nhau “lòng thương xót”.

Mười hai giờ, mà chân tôi không bước
Bởi biển người ngập kín cả đồng hoang
Hàng ngàn người, đổ xô đi kín mức
Tìm an nghỉ thay sầu thương vác nặng

Máu và nước tự tim Ngài trào vọt,
Thứ tha, thanh luyện, nuôi sống và ủi an
Nhìn từ xa, tôi đã nghe Ngài hứa
Chân đứng đôn, mắt ngược tựa chiêm bao

Có một lần, tôi phải đứng chịu mưa
Thân bừng cháy vì tâm tư cay đắng
Tiếng kinh chiều hòa lẫn tiếng mưa rơi
“*Lạy Giêsu, con nguyện xin tín thác!*”

Hàng ngàn người dâng cả hồn lẫn xác,
Cho hôm nay lòng Thương Xót vô cùng.
Ngày đại lễ Tim Ngài tỏ bao dung
Các tội nhân lại được dành chỗ nhất.

Nếu có lần bạn sầu bi u uất
Thấy tội đời tràn ngập cả dương gian
Hãy đến đây, tận góc của Sài thành
Dâng mật ngọt thay cho niềm cay đắng

Tôi nay nguyện làm sứ đồ Thương Xót
Bằng phục vụ, bằng cách sống vị tha
Nơi Giáo điểm, ngoài ngõ, bất cứ đâu,
Đều làm chứng cho lòng Thương Xót Chúa!

*Biển Thương Xót, hôm nay tràn ngập ngụa,
Hãy đến đi! Ôm thế giới vào theo!*

Người Giáo Điểm

*Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

HOA DÂNG LÒNG THƯƠNG XÓT

1- Thừa cha!

Con là Maria Nguyễn Thị Mộng Tuyền. Hôm nay con viết bức thư này cho Cha là con xin được làm chứng về lòng thương xót của Chúa và qua đó con cũng xin cầu nguyện bình an:

Việc con làm chứng là vào tháng 11 năm 2015 con đã bị viêm thanh quản mãn tính. Mà nghề nghiệp của con là giáo viên dạy âm nhạc, thì tất nhiên đối với con giọng hát rất quan trọng trong công việc. Vậy mà, con không thể dùng giọng của mình để hát mẫu cho học sinh nghe được, con cũng không thể hát được nữa và tất nhiên là rất đau lòng vì hát cũng là một sở thích của con ngay từ khi chưa được đi học.

Thế rồi con bắt đầu đi chữa bệnh từ bệnh viện tuyến dưới đến thành phố, tai mũi họng, rồi bác sĩ giỏi nhất miền Nam về bệnh này, qua hơn một năm giọng con vẫn không hề có sự thay đổi. Rồi đến tháng 2/2017 cấp trên bảo con đi thi hát, con đã từ chối vì bệnh nhưng không được chấp thuận, con cũng không biết phải làm gì nữa vì ngày 4/3/2017 là con thi rồi.

Bản thân con đã được biết đến lòng Chúa thương xót là vào tháng 11/2016 nhưng mà con lại chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Ở nhà con vẫn thường xuyên đọc kinh cầu nguyện với Đức Mẹ nhưng chưa được nhậm lời, nhưng con vẫn luôn trông cậy vì nghĩ rằng tất cả mọi sự đều là vì Thiên Chúa muốn tốt cho con, con thì được rất nhiều ơn của Đức Mẹ nên vẫn trông chờ cho đến khi giờ của Ngài đến.

Và rồi cuối cùng cũng đến ngày thi hát, trước đó một ngày con đã xin được số điện thoại của cha Long ở Giáo điểm

Tin Mừng, và nhắn tin cho cha cùng cộng đoàn cầu nguyện cho con...

Và rồi phép màu đã đến, chỉ trong một ngày thôi mà ngay giờ phút thi hát con đã cất được giọng của mình và đã đạt giải II trong số lượng 59 người thi. Thật không hạnh phúc nào có thể tả được và đến giờ thì con đã bớt được 85% mà không cần một thầy thuốc nào ngoài thầy Giêsu – Đáng giàu lòng thương xót.

Cảm ơn cha và cộng đoàn đã hiệp lời cầu nguyện cho con được khỏi bệnh.

Hôm nay con muốn xin cha và cộng đoàn lòng Chúa thương xót cầu nguyện cho người bạn của con đang đi lầm đường lạc lối, đang đau khổ vì tình yêu, vì công việc, bạn ấy quá thật thà nên đã bị nhiều người lợi dụng rồi lừa gạt đủ chuyện. Xin cho bạn con biết cậy trông vào lòng Chúa thương xót để có thêm niềm tin vượt qua khó khăn.

Cầu cho những người trong gia đình con, đồng nghiệp của con, hàng xóm của con và nhiều người ở nhiều nơi đang khô khan nguội lạnh biết quay trở về với Chúa.

Và cuối cùng xin Chúa cho con được một ước nguyện là được chuyển công tác về gần nhà để chăm sóc gia đình, con cái và làm việc tốt hơn, cho dù người ta nói rằng phải chạy chọt mới được, nhưng con tuyệt đối không bao giờ làm cố để người khác vấp phạm mà hoàn toàn tín thác vào Chúa, cho dù kết quả như thế nào thì đó cũng là tình yêu Chúa dành cho con. Xin cho người mẹ chỉ luôn mê phim, thích chơi game kim cương, hay đánh số đề của con biết từ bỏ và đọc kinh cầu nguyện, lần chuỗi mỗi ngày để đẹp ý Chúa.

Con cảm ơn cha và cộng đoàn, nguyện xin Thiên Chúa luôn giữ gìn cha, ban cho cha nhiều sức khoẻ để tiếp tục rao giảng lòng thương xót Chúa. Amen!

*Con Maria Nguyễn Thị Mộng Tuyền
Giáo phận Xuân Lộc, giáo xứ Hiệp Lực
Xuân Tâm, Xuân Lộc, Đồng Nai*

2- Con chào cha

Anh trai của con nợ người ta cả gần 1 tỉ đồng, nhà con thì rất nghèo, không có tiền để trả nợ cho người ta. anh ấy bị bọn giang hồ chém nhưng nhờ Mẹ cứu mà anh ấy thoát. ngay lúc anh ấy đau khổ nhất, phải lần trốn bọn giang hồ và tuyệt vọng thì thật sự tim con cũng đau quặn quại lên, con ngược lên Trời và con đã khóc rất nhiều và con hỏi Chúa là Chúa có thương xót con không, Chúa có thương xót anh trai con trong lúc này không hả Chúa? lúc đó con đau xót cho anh trai con đến nỗi tim con muốn ngừng đập.

Và con cũng có nhiều lần nhắn tin cho cha xin cha cầu nguyện cho anh trai con. Thế rồi Chúa đã cứu anh trai con, và Chúa đã thánh hóa luôn cả bọn giang hồ vẫn đòi nợ anh trai con, giờ ngược lại, bọn giang hồ đó còn muốn giúp đỡ anh trai con. Hiện tại anh trai của con chưa trả được hết nợ cho người ta, nhưng Chúa cho anh ấy bắt đầu làm lại cuộc sống mới, Chúa đã cho anh trai con gặp được 1 người rất tốt không hề quen biết nhưng đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều và hướng dẫn anh ấy đi đúng đường đi của Chúa. Trước giờ anh ấy rất ít khi cầu nguyện, thậm chí Lễ Chúa Nhật anh ấy cũng bỏ, không đi. Vợ anh ấy là tân tông, trước giờ chị ấy bỏ bê việc đạo, ít khi đi lễ, từ khi nợ nần như vậy chị ấy mới biết cầu nguyện với Chúa. vợ chồng anh chị ấy hiện tại vẫn rất khổ. Con xin Cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho anh chị ấy với ạ!

Thưa cha! thật sự Chúa và cha đã làm cho con rơi nước mắt rất nhiều cha ạ! Chúa đã cho con nhận thấy rất rõ tình yêu của Chúa! Tình yêu của Chúa thấm dần trong con! Buổi tối nào con cũng mở trang tinthac.net để nghe bài giảng của cha. Ước gì ngày mai con mở ra con được nghe cha đọc những lời này cho mọi người nghe.

Con xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho con và gia đình con với ạ!

Con cảm ơn cha rất nhiều ạ!

3- Con chào cha

Con là Teresa (*con xin được giấu tên*), con bị bệnh lao phổi đã hơn 3 năm nay, con chữa hoài nhưng bệnh vẫn chưa giảm, cách đây 9 tháng, con phải nhập viện cấp cứu vì bị suy hô hấp, con hôn mê bất tỉnh 3 ngày trong bệnh viện, và nhờ những lời cầu nguyện ngày đêm của cha và cộng đoàn, nay con đã tỉnh, nhưng phải thở oxy.

Con được một chị hàng xóm tặng con máy nghe 500 bài giảng LTX, con nghe vài lần và con rất thích, tối nào con cũng mở đầu đêm để nghe giảng, con cũng lần chuỗi LTX mỗi ngày...

Thưa Cha, cách đây 2 tuần, con đi chụp lại XQ phổi thì bác sĩ cho biết ; con bị tràn dịch màng phổi do thở oxy suốt 9 tháng (*kể từ khi nhập viện đến khi xuất viện*), con lo sợ , con khóc nhiều vì tràn dịch để lâu sẽ chuyển sang ung thư, có khi sẽ chết vì khó thở, và con phải đi làm tiểu phẫu đặt ống để hút dịch, nghĩ đến dao kéo con càng sợ hơn, con lại bị huyết áp thấp nữa, con ốm lắm, chỉ còn 29kg trong khi con đã 33 tuổi.

Cha ơi! từ lúc nhận kết quả XQ về con không ngừng đọc kinh LTX Chúa mỗi ngày, con nhắn tin cho cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con. Ba ngày sau, gia đình đưa con lên tái khám – coi như đi nhập viện, sau khi xét nghiệm cho con đi chọc phổi và siêu âm, sau đó bác sĩ xem kết quả thì nói con không còn bị tràn dịch nữa, con mừng lắm Cha ơi, con tin phép lạ đã đến với con, Chúa đã nhận lời cầu xin của con.

Con tiếp tục cầu nguyện để không phải thở bằng oxy nữa, sau 10 ngày nằm viện điều dưỡng, giờ thì con đã bỏ được oxy rồi. Con tạ ơn Chúa và Mẹ Maria đã luôn bên con

Con cảm ơn cha và cộng đoàn

*Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại

HOANG ĐĂNG 25 năm

Con tên là Trinh Nguyễn, 44 tuổi, đang ở North Caroline USA.

Con qua Mỹ một mình lúc 14 tuổi. Vì không có ba mẹ, nên con ở với gia đình của dì con là Đạo Phật. Con chơi với bạn bè cũng toàn là Đạo Phật, không biết gì đến Chúa. Từ đó con bỏ Chúa luôn.

Vì vừa phải đi học, đi làm, phải làm cả ngày Chúa Nhật, nên con thường xuyên bỏ lễ Chúa Nhật. Người ta nghiện rượu chè, cờ bạc, xìke ma túy... con thì nghiện coi bói suốt 25 năm! Bạn bè rủ coi bói, đi Chùa là con đi ngay. Trong những lúc khó khăn con chạy tới thầy bói xin xăm, coi quẻ. Mỗi năm con phải đi coi bói ít nhất 3 lần, kéo dài như vậy suốt 25 năm, như có một ma lực nào đó con không thể không coi bói.

Mỗi Chúa Nhật con phải chở ba mẹ đi lễ, và con đi lễ chỉ vì bị bắt buộc, sợ tội, chứ trong lòng không muốn chút nào. Ở chung với ba mẹ hơn 10 năm nhưng không bao giờ con đọc kinh chung với ba mẹ. Tới giờ đọc kinh gia đình là con bỏ vào phòng riêng. Mặc dù 25 năm sống như người không đạo, nhưng mỗi buổi tối con vẫn đọc 3 Kinh Kính Mừng trước khi đi ngủ.

Càng ngày con càng thấy bất an, đêm nào cũng gặp ác mộng. Tính tình nóng nảy. Thật sự con không biết tại sao mình bất an như thế! Con nghĩ mình bị bệnh tâm linh. Nhưng thay vì chạy đến Chúa để tìm sự bình an, con lại chạy đến thầy cúng thầy bói để xin bùa bình an. Con còn gửi tiền về Việt Nam để xin bùa bình an treo ở đầu giường nữa. Nhưng chỉ thấy bất an hơn!

Tình cờ bà cô ở Việt Nam nói cho ba con nghe về Lòng Chúa Thương Xót, và nói ba con lên website muoichodoi.info để nghe bài giảng của cha. Lúc đó ba mẹ con mới biết đến LCTX.

Nói thật với cha, lúc đó con không thích nghe những gì liên quan đến Chúa, cho nên con không thèm nghe cha giảng. Con tiếp tục đi tìm thầy bói thầy cúng để được bình an, nhưng rốt cuộc con không tìm được. Đến lúc cùng đường rồi con mới chịu quay trở về với Chúa.

Một ngày nọ, ở chỗ làm việc, con lên website muoichodoi.info để nghe cha giảng thử xem sao. Không hiểu sao, con nghe hết bài giảng này đến bài khác mà không biết chán. Con nghe mỗi ngày từ sáng đến tối.

Trong 40 tuổi đời, con chỉ thuộc đúng 3 kinh: Lạy Cha, Kính Mừng, Sáng Danh. Nhưng từ khi được nghe cha giảng về Lòng Chúa Thương Xót, con bắt đầu học cách lần chuỗi thương xót. Mỗi ngày làm việc, có 2 lúc được nghỉ giữa giờ là con đọc kinh lòng thương xót để xin Chúa chữa lành bệnh tâm linh của con.

Chỉ trong 2 ngày, con thuộc được kinh lòng thương xót. Từ đó, suốt một năm trời, mỗi ngày con nghe giảng LTXC và lần chuỗi LTXC để xin Chúa chữa lành.

Trải qua biết bao khó khăn thử thách đau khổ... cuối cùng lần đầu tiên con đã cầm chuỗi ra đọc kinh chung với ba mẹ con sau hơn 10 năm sống chung, và con cũng bỏ luôn được đam mê coi bói! Con đã được Chúa chữa lành bệnh tâm linh.

Nhìn lại cuộc đời 25 năm hoang đường, con cảm nhận được Chúa ban cho con rất nhiều hồng ân, những lúc bị hải tặc trên đường vượt biên, con tưởng là may mắn, nhưng thực ra đó là do Chúa che chở gìn giữ con. Có những lúc khó khăn quá, con chạy đến kêu Chúa cứu giúp, nhưng khi tai qua nạn khỏi, con lại vô ơn, không nhớ đến Chúa. Bây giờ con biết Chúa rất thương con. Chúa đã không bỏ con suốt 25 năm qua. Chúa luôn đồng hành với con và giúp con vượt qua biết bao khó khăn thử thách trong đời sống, dẫn con về với Chúa lúc con đang ở bên bờ vực thẳm.

Trong 4 năm quay về với Chúa, con đã được Chúa giải thoát khỏi bao sự dữ, mặc dầu có những lần con muốn bỏ cuộc vì thử thách quá nặng, khó khăn trùng trùng. Nhiều khi con cũng kêu ca cảm râm vì sao Chúa không chữa cho con một lần, nhưng sau này con biết Chúa có chương trình của Chúa. Hơn 4 năm qua, đó là thời gian Chúa uốn nắn, sửa dạy, để mỗi ngày con biết chạy đến với Lòng Thương Xót Chúa. Con biết hiện giờ Chúa đang thanh tẩy, chữa lành những vết thương quá khứ trong cuộc đời con, vì con đã biết đi lễ và rước Mình Thánh Chúa mỗi ngày.

Xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho con có thêm đức tin và luôn trung thành với Chúa, vì mỗi ngày con vẫn còn có cuộc chiến nội tâm.

Cảm tạ Chúa đã đưa con về và giải thoát con khỏi những sự dữ. Cảm ơn những bài giảng của cha về Lòng Chúa Thương Xót, đó là bước đầu Chúa dẫn đưa con gái tội lỗi đầy những vết thương lòng trở về với Chúa sau 25 năm hoang đàng.

Trinh Nguyễn

*Công tác Bác Ái Tháng Năm Hoa Dâng Mẹ

& Kỷ niệm 100 năm Đức Mẹ hiện ra tại Fatima 13-05-2017

CHÂN DUNG BẰNG CHỮ

Tháng Hoa kính Mẹ, giáo hội không muốn chúng con dừng lại “ở những tình cảm vô bổ chóng qua” với hương hoa lễ bái rình rang lễ lạc tốn kém, nhưng muốn chúng con sau khi dâng hoa kính Mẹ, thì phải thể hiện lòng mến đó bằng những hành động cụ thể, phải ra đi đến với những người con của Mẹ còn đang làm than khổn khổ để thực hành lòng thương xót.

Thế là, theo lời cha Phụ trách Giáo Điểm Tin Mừng, cộng đoàn cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót và nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con ra đi đem “Hoa Lòng Thương Xót” đến trao tặng con người, để làm đẹp cuộc đời.

Gói ghém 2.526 phần quà, chúng con chia làm 2 đợt (ngày 9/5 và 16/5/2017). Đi thăm và trao tặng đến các Chi Hội Khiếm thị và những bệnh nhân nhiễm chất độc Da cam (dioxin) của 8 huyện trong Tỉnh Vĩnh Long (Bình Tân, Long Hồ, Mang Thít, Tam Bình, Trà Ôn, Vũng Liêm, thị xã Bình Minh và TP.Vĩnh Long) thuộc GP.Vĩnh Long.

Chân dung ở “Xóm da cam”

Không chỉ riêng chúng con mà đã có rất nhiều người đến với những xóm da cam thuộc tỉnh Vĩnh Long này, đã không cảm

được xúc động khi tận mắt chứng kiến những phận đời đang sống quằn quại trong cảnh thực vật, những thân hình dị dạng, teo tóp... Và, ngay chính những người đang hoạt động trong lĩnh vực nghiên cứu về chất độc hóa học, hoặc đang công tác ở Hội nạn nhân chất độc Da cam/dioxin cũng phải thốt lên rằng: “hiếm có nơi nào như nơi đây, cả tỉnh có đến 1.644 người bị phơi nhiễm chất độc hóa học...”

Ông trưởng Hội nạn nhân chất độc Da cam/dioxin cho biết: *“Số người bị nhiễm chất độc Da cam mang trên mình dị tật, dị dạng, các bệnh về não, mắt...trong đó có nhiều người nằm liệt giường nhiều năm, với thân xác da bọc xương, dị hình, dị dạng. Tuy nhiên, chế độ hưởng trợ cấp hàng tháng khá ít ỏi, không đảm bảo cuộc sống tối thiểu, đã vậy họ dễ mắc phải nhiều bệnh nguy hiểm như: ung thư phần mềm, phổi, tuyến tiền liệt, gan, rối loạn chuyển hóa, đái tháo đường, suy giảm miễn dịch...”*

Như Em Bé Tư (SN 1993), con của ông Bảy Thôn bị liệt một chỗ suốt bao năm nay. Mọi sinh hoạt cá nhân đều phải nhờ cậy người thân chăm sóc.

Như em Võ Chùng (SN 2004), con của anh Võ Chu và chị Hồng) cũng nằm liệt một chỗ. 10 năm trôi qua cũng là chùng ấy thời gian vợ chồng anh phải vất vả cực nhọc, nén nỗi đau đớn vào trong để chăm sóc cho con. Hàng ngày, thấy tấm thân gầy hao của con nằm trên giường, chân tay teo tóp, kèm theo những tiếng rên la khiến tâm can vợ chồng anh như thất lại.

10 năm trôi qua cũng là chùng ấy thời gian vợ chồng anh phải vất vả cực nhọc, nén nỗi đau đớn vào trong để chăm sóc cho con bị liệt và phải nằm bất động một chỗ

Lúc cháu lên 2 tuổi, gia đình đưa đi khám và bàng hoàng phát hiện bệnh của cháu có biểu hiện rất giống với người bị nhiễm chất độc hóa học. Kể từ đó tới nay, em chỉ nằm bất động một chỗ, chân tay ngày càng nhỏ lại,

co quắp và rên la không ngớt. Thấy sức khỏe của con ngày càng yếu đi, vợ chồng anh thương lắm nhưng đành bất lực, bởi cũng không có phương pháp nào điều trị cho con.

Giống như em Trương Thị Kiều (SN 1994), con chị Ba cũng bị bại não và nằm bất động một chỗ 20 năm nay. Mọi sinh hoạt cá nhân đều do chị chăm sóc. Do chồng mất sớm nên chị Ba chỉ biết lấy các con làm niềm vui. Ấy vậy, niềm ao ước đơn giản đó của chị lại trở thành nỗi đau đớn dai dẳng suốt hai mươi năm nay. Người em gái của chị cũng có một người con mắc bệnh câm, điếc bẩm sinh.

Dù cuộc sống khó khăn nhưng chị Ba cũng cố gắng vượt qua để chăm sóc cho con. Bây giờ, niềm hạnh phúc nhất đối với chị lúc này là hàng ngày thấy con ăn uống đều đặn, được vui cười, góp phần để xoa dịu những nỗi đau đớn trong lòng.

Trong số những nạn nhân chúng con đã tiếp xúc, có lẽ trường hợp của ông Nguyễn Văn Bê và bà Lùng Thị Mít, ở huyện Măng Thít mới thật sự cay đắng. Ở vào tuổi “gần đất, xa trời” nhưng 2 phận già vắn vát và sớm hôm để chăm sóc cho 2 người con bị chất độc da cam. Người con trai đầu của ông bà cũng bị nhiễm chất độc da cam và đã mất khi vừa tròn 4 tuổi, 2 người còn lại là Nguyễn Văn Lan (SN 1982) và Nguyễn Văn Lợi (SN 1988) cũng đang quần quai trong nỗi đau đớn thể xác lẫn tinh thần.

Những khi con trai lên cơn động kinh, bà Mít phải cố hết sức để giữ chặt con. Nhưng nhiều lúc, sức già của bà bị người con xô ngã. Có lẽ, đến khi “nhắm mắt, xuôi tay”, hai phận già vẫn chưa thể yên tâm vì những đứa con của họ sẽ không còn ai chăm sóc. *“Tui lo lắng vô cùng, lỡ khi vợ chồng tui chết đi, sẽ không còn ai chăm sóc được các con. Thà rằng giờ đây cuộc sống còn vất vả, vợ chồng tui cũng nguyện cố gắng để lo cho con từng miếng ăn, giấc ngủ. Nhưng chúng tôi không thể sống được*

mãi để lo lắng cho con. Nghĩ đến ngày đó, vợ chồng tui lại day dứt không yên...” – bà Mít tâm sự.

Ngày qua ngày, cứ đến giờ ăn là ông Bê phải ôm lấy con để cho vợ bón từng miếng cơm, giọt nước. Riêng 2 người con của họ thì cứ la hét, quậy phá như những đứa trẻ lên năm. Trên khuôn mặt của họ hiện lên vẻ lo âu, tóc bạc trắng đầu mà chưa bao giờ được thấy lòng mình thanh thản.

Mẹ yêu dấu,

Hoa dâng Mẹ tháng năm, chắc Mẹ sẽ vui khi nhóm thiện nguyện Tín Thác dâng lên Mẹ là những chân dung dập nát tả tơi, là những chân dung đau đớn tột cùng của hàng triệu nạn nhân bị phơi nhiễm chất độc da cam trên đất nước nhỏ bé này.

...đang miên man suy nghĩ... một bóng mờ hiện ra trước mắt chúng con...một

Chân dung trong bóng tối

Chị được sinh ra giữa cái ngã ba Cồn sông nước, ba chị đặt tên chị là Thắm. Lớn lên ở vùng quê xã Trà Côn (Trà Ôn), những tưởng cuộc đời của cô gái mù sẽ thắm lặng trôi qua cùng sự bảo bọc của gia đình. Tuy nhiên, sống chung với bóng tối nhưng ở chị luôn sáng bừng hoài bão.

Với khát khao được học chữ, học đàn, được hòa nhập, cùng với nghị lực đã giúp chị Thắm tự tin trong cuộc sống.

Dù không được đến trường nhưng mỗi lần nghe anh chị học bài thì cô bé Thắm đọc thuộc ro ro những bài thơ. Năm 20 tuổi, chị tâm sự với người chị bà con là giáo viên “em muốn viết được chữ”. Thương em, chị của Phóng đã miệt mài cắt mấy trăm chữ cái, số đếm cắt từ lá chuối và dạy chị ráp vần thuần thục.

Chị nhớ lại: “Ngày biết viết chữ, tôi mừng, viết đến tận 3, 4 giờ sáng. Với những người mù như chị, học chữ không chỉ để thuận lợi cho công việc của mình mà quan trọng là để tiếp cận với kiến thức, với những cái mới, cái hay mà chỉ có biết chữ mới có thể làm được”.

Không dừng lại ở đó, với chất giọng ngọt ngào trời phú, chị đã sớm tập tành ca tài tử, rồi tham gia CLB Đờn ca tài tử xã Thới Hòa (Trà Ôn). Mân mê cây đàn ghita, chị Thắm kể: *“Quà tặng của ba má. Hồi đó, chị học đờn từ bác Năm đầu*

xóm. Mê đờn quá, ba đi làm công, tích góp được mấy gia lúa bán được 160.000đ, má đi khắp đất Cần Thơ mua đờn. Đến khi có đờn nhưng giá tới 300.000đ thì má lột đôi bông bà nội tặng hời lấy chồng ra bán, mới đủ tiền mua đờn đó chớ!”.

Học trò cũng là người em bà con của chị - em Ngọc (27 tuổi, xã Đồng Phú- Long Hồ) học được ngũ cung hò, xự, sang, xê, cống, khê chạm ngón tay nhỏ lướt trên những dây đàn và lắng nghe âm thanh...May mắn hơn chị Thắm, đôi mắt Ngọc còn thấy được ánh sáng lò mờ, song suốt ngày quanh quẩn trong nhà nên cô gái tuổi 20 càng thêm mất tự tin vào bản thân.

Rồi chị động viên ba mẹ Ngọc cho con gái út đi học thanh nhạc và nắm vững thêm kiến thức về nhạc dân ca, miền quê. *“Chị thương em như em gái”*. Rồi Ngọc cười hiền: *“Chị Thắm cũng ca hay lắm, nghe tiếng đàn chị đờn em thích lắm”*. Tấm gương vượt qua bóng tối cùng lời ca, tiếng đàn của chị Thắm đã giúp em thêm nghị lực, tự tin hơn trong cuộc sống.

Mặc cho nắng chiều thứ Ba hôm nay oi bức, giữa sân Chi hội mù ở đường Nguyễn Huệ (Phường 2- TP Vĩnh Long), dưới tàn phượng vĩ đang chớm bông chào đón hè đến. Tiếng ghita của chị Thắm đang tấu lên những âm thanh lạnh lốt, trong veo... tựa như lời ca *“Bóng mát í ...a...che đầu”*... Mẹ như bóng mát che mát cho chúng con trong những chuyến công tác.

“Thời gian đó thật khủng khiếp, nhà khó khăn, mình thì tật nguyên nhưng nếu mình không quyết tâm, không tự tin thì mình sẽ sợ suốt đời” Chị Thắm tâm sự thêm khi tạm biệt chúng con.

Thưa Mẹ, đó là sự bình an ngay chính trong tâm hồn chúng con. Và khi chúng con biết cách sống thật, đã chứng tỏ bản thân mình thực sự không còn biết đến **“sợ hãi”**. Người ta chỉ nói dối vì sợ... thế thôi! Đó cũng là mong muốn của chúng con khi viết ra những chân dung qua 2 chuyện công tác cụ thể tháng 5/2017 này. Chúng con vì lợi ích mong cầu cá nhân đã quên dành cho nhau chữ **“thật”**. Chính vì **“thật”** mà nói lắm khi mất lòng người khác, nhưng đó lại là món quà quý từ tình cảm chúng con dành tặng nhau, chẳng qua chúng con có đủ thông tuệ để nhận hay không thôi.

Cái sai lầm nhất của chúng con đó là tưởng rằng luôn có **“điểm xuất phát”** và **“điểm kết thúc”** trong một hành trình nào đó mà chúng con trải qua, nhưng thực tế, không tồn tại điều đó.

Mỗi lần có chuyện công tác, chúng con đã từng nghĩ : *“Cho một chuyến đi mới. Có lẽ phải chuẩn bị từ lâu. Trong tiềm thức của ngóng đợi. Không thể biết bắt đầu ở chặng nào. Kết thúc ở chặng nào”*. Điều làm chúng con có thể sống đúng nghĩa đó là trong giây phút hiện tại, hãy cảm nhận từng khoảnh khắc đang sống qua việc nhận biết hơi thở, nhận biết những chuyển động vi tế của những chân dung khi tiếp xúc, hay luồng chảy tư duy, hoặc xa hơn nữa là những tác động trực tiếp lên các giác quan... vậy mà chúng con đã bỏ quên những điều đơn giản nhất – **“CHÂN DUNG NGƯỜI MẸ XIN VÂNG và CHÂN DUNG CHA GIÊSU THƯƠNG XÓT”**. Đi cũng KHÔNG, về cũng KHÔNG, điểm đến là KHÔNG. Cuộc đời mỗi người chúng con dường như đã được an định là hướng tới lòng thương xót, gieo những nhân lành và biết cách yêu thương người khác...

*“Chúng con sẽ trở nên mạnh mẽ
Khi chúng con chịu đựng được nỗi đau riêng của mình
và học cách chấp nhận nghịch cảnh.
Chúng con sẽ trở nên dũng cảm
Khi tự mình vượt qua sợ hãi và giúp người khác
cũng làm như thế.*

*Chúng con sẽ thấy hạnh phúc
Khi chúng con cảm nhận được vẻ đẹp của một bông hoa.
Chúng con biết chia sẻ
Khi chúng con đừng cảm quên đi nỗi đau của mình
để thấu hiểu nỗi đau của người khác.
Chúng con biết thành thật
Khi thừa nhận rằng có những lúc chúng con đã tự dối
lòng.
Chúng con vẫn còn hy vọng vào cuộc sống
Khi đối với chúng con, ngày mai luôn có ý nghĩa hơn
những lỗi lầm của ngày hôm qua.
Chúng con trở nên chắc chắn hơn
Khi chúng con nhìn nhận người khác đúng với bản chất
của họ và đối xử với họ theo đúng những gì chúng con
muốn được đối xử.
Chúng con sẽ khoan dung hơn
Khi chúng con biết tha thứ cho những lỗi lầm
của mọi người xung quanh.
Chúng con sẽ là người giàu có
Khi chúng con biết cho đi mà không cần nhận lại”.*

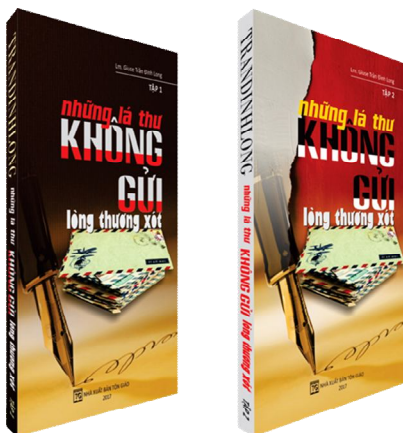
Xin Mẹ giúp sức cho Cộng đoàn LTX Giáo Điểm và nhóm thiện nguyện Tín Thác chúng con vượt qua những khó khăn thử thách và cả những phút nản lòng. Để chúng con tiếp tục ra đi giữa lòng trần gian, kết nối những yêu thương giữa người với người, để Chân Dung Lòng Chúa Thương Xót được tôn vinh, len lỏi vào từng ngõ ngách thế tục trần gian này.

Mẹ nhận lời chúng con. Mẹ nhé!

Thái – Lộc – Châu
Thiện Nguyễn Tín Thác
Mùa hoa 2017

*Gửi tặng vị linh mục – tác giả

TIẾNG NÓI TỪ HAI TẬP SÁCH

Có một người tặng tôi hai tập sách
“Những Lá Thư Không Gửi Lòng Xót Thương” ⁽¹⁾
Tôi vẫn hay luôn bận việc bên ngoài,
Nhẹ gác hai cuốn sách lên góc kệ.
Mới vừa qua, dọn lòng mừng đại lễ,
Tôi cảm lên, tự hỏi: Tại sao không?
Sau Cử Nhật tĩnh tâm, nghe Chúa nói trong lòng,
Xin viết vội, cho anh dòng chia sẻ.

Sách thật hay, nói những điều mới mẻ
Tình Chúa thương, giản dị đến không ngờ!
Lá thư gửi : Linh mục, các thánh, với trẻ thơ...
Chỉ cần đến, với Lòng Chúa Thương Xót.
Lắm kẻ bĩu môi: *Lại chuyện đàn bà suốt suốt!*
Họ có ngờ đâu, thiên hạ dễ hiểu lầm,
Chúa vẫn thường giấu các bậc uyên thâm
Và mặc khải cho những người bé mọn.

Giữa cuộc sống quay cuồng, hỗn loạn,
Xin mọi người dành ít phút, hãy cầm lên
Hai tập sách gọi mời, rất bình yên giản dị
Mời gọi chúng ta hãy quay về trọng điểm.
Thôi tranh luận hơn hay thua, phù phiếm,
Hãy tập trung vào sứ điệp Xót Thương.
Chiều xế rồi, trời đã lãng đăng sương,
Đời tranh thủ kiếm thêm tiền hối hả,

Còn anh vội kiếm linh hồn cho Chúa
Theo dấu chân Vị Mục Tử nhân lành
Giữa hoang mạc ⁽²⁾ gọi chiên lạc, thất thanh.
Xin anh đừng xấu hổ, nói về Lòng Thương Xót
Bởi chính anh và những người như anh đã được
Hưởng ơn Lòng Thương Xót tự ban đầu
Ngoài Xót Thương của Ngài, anh có được gì đâu!
Lòng Thương Xót anh gọi mời, đừng để ai hụt mất.

*Anh hãy viết tiếp, bằng những lời hùng hồn nhất
Hãy giảng về Lòng Chúa mãi Xót Thương!*

Người đồng hành

(1) Sách “Những Lá Thư Không Gửi Lòng Thương Xót” Tập 1 và 2
tác giả Lm. Giuse Trần Đình Long
ấn hành dịp 25 năm linh mục

(2) Giáo Điểm Tin Mừng, Hiệp Phước, Nhà Bè - Saigon

*Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyên

NGƯỜI MỤC TỬ CÓ LÒNG XÓT THƯƠNG

Việc sùng kính Lòng Thương Xót Chúa - đúng ra phải nói “Lòng Chúa Xót Thương”, hay “Lòng Thương Xót của Chúa” nhưng ở Việt Nam từ lâu đều quen dùng cụm từ “**Lòng Thương Xót Chúa**” rồi, nói như thế, nhưng mọi người đều hiểu theo 2 nghĩa ở trên. Khi nghe nói về việc sùng kính này, một số linh mục hoặc giáo dân có thể đặt vấn đề : “*Phải chăng lại thêm một thứ sùng kính nữa?*” Thế thì việc sùng kính Lòng Thương Xót Chúa là gì? Thật ra đây không phải là “*lại thêm một thứ sùng kính nữa!*” nhưng là điều mà một lòng sùng kính chân thực phải có trong ý nghĩa căn bản, là một cam kết trọn vẹn với Chúa, để sống nhân lành, có lòng thương xót, như chính Chúa là đáng nhân lành và giàu lòng xót thương. “*Anh em hãy có lòng nhân lành như Cha anh em là Đấng nhân lành*” (Lc 6,36). Thực hành việc sùng kính này đúng nghĩa đó chính là dẫn thân vào một giao ước tình thương, một việc Sống Đạo đích thực theo sát Tin Mừng chứ không phải chỉ là những “*tình cảm hời hợt chóng qua bên ngoài*”, vì chính Thiên Chúa muốn biểu lộ lòng xót thương với tất cả mọi người “*Vì vậy Đức Chúa đợi chờ để thi ân cho anh em, Người sẽ đứng lên để tỏ lòng thương xót*” (Is 30,18); “*Cây lau bị dập, Người không đành bẻ gãy. Tầm đèn leo lét, Người không nỡ tắt đi*” (Is 42,3).

Lòng sùng kính theo cách thức hiện nay phát nguồn từ những mạc khải Chúa ban cho nữ tu Faustina Helena Kowalska từ năm 1931 cho đến khi chị qua đời vào năm 1938.

Faustina sinh năm 1905 tại miền Lodz, trung phần nước Ba Lan, là con thứ ba trong một gia đình nghèo có tới 10 người con. Năm 20 tuổi, chị dâng mình trong dòng Đức Mẹ Nhân Lành, một dòng tu chuyên lo giúp đỡ các thiếu nữ lỡ làng, gặp trắc trở. Suốt 13 năm sống trong dòng, Faustina chỉ làm những việc hết sức tầm thường như làm bếp, coi cổng, làm vườn... cho đến khi qua đời vì bệnh lao phổi năm 1938. Thế nhưng mấy ai biết người nữ tu hèn mọn đó có những kinh nghiệm về đời sống thiêng liêng rất kỳ diệu. Trong các lần thị kiến, Chúa Giêsu đã dạy chị ghi lại tất cả những lời nói về lòng thương xót của Chúa trong tập **“Nhật Ký” dày 600 trang**. Chủ đề xuyên suốt trong cuốn “Nhật Ký” là *“Con hãy khuyến khích các linh hồn tín thác vào lòng thương xót khôn dò của Cha, bởi vì Cha muốn cứu độ hết mọi người.”*

Faustina cũng phải vượt qua những đêm tăm tối của thử thách đức tin. Chính bản thân chị cũng đã trải nghiệm khổ hình trong sự kết hiệp với cuộc khổ nạn của Chúa Kitô. Có những lúc chị cảm thấy tuyệt vọng, cô đơn, nghi nan, chịu đựng những đau khổ khủng khiếp về thể lý và tâm lý, nhờ đó, Faustina mạnh dạn kêu gọi các linh hồn đang *“bị thử thách như vàng trong lửa”* hãy tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa để *“được tinh luyện như vữa từ bàn tay sáng tạo Thiên Chúa mà ra.”* Hơn ai hết, chị hiểu rằng trước khi loan báo Lòng Thương Xót Chúa, thì chính chị phải là người thực hành trước, như Chúa nói với chị : *“Hỡi con yêu, mặc dù qua con, Cha yêu cầu mọi người hãy tôn sùng lòng thương xót của Cha, nhưng trước tiên, con phải là người nổi bật về niềm tín thác vào lòng thương xót của Cha.”*

Sau khi Faustina qua đời, phong trào tôn sùng Lòng Thương Xót Chúa bắt đầu lan rộng khắp Đông Âu. Một linh mục Ba Lan thuộc Dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm là cha Joseph Jarzebski đã khẩn xin Lòng Thương Xót Chúa cứu giúp thoát được đến Hoa Kỳ vào tháng 5-1941. Cha đã hứa dành trọn cuộc đời còn lại để cổ võ việc tôn sùng này. Từ đó, các cộng đoàn Dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm ở thủ đô Washington và thành phố Detroit bắt đầu truyền bá các tài liệu về Lòng Thương Xót Chúa.

Năm 1944, tại tiểu bang Massachusetts, một số tu sĩ Dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm thành lập một trụ sở mới tại Eden Hill và khởi sự truyền bá việc sùng kính Lòng Thương Xót Chúa trên phạm vi rộng lớn hơn. Đến năm 1953, Eden Hill trở thành trung tâm quốc tế cổ võ việc đạo đức này, phát hành mỗi năm hơn 25 triệu tài liệu về Lòng Thương Xót Chúa. Năm 1960, các tu sĩ dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm đã xây dựng một ngôi đền kính Lòng Thương Xót Chúa tại Eden Hill.

Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã phác họa lòng sùng kính này trong tông thư *“Thiên Chúa Giàu Lòng Thương Xót”* (Dives in Misericordia). Tại Collevallenza, năm 1981, ngài nhắc lại quyết tâm đối với sứ điệp lòng thương xót của Thiên Chúa như sau : *“Ngay từ lúc khởi đầu tác vụ ở Tòa Thánh Phêrô tại Rome, tôi đã coi sứ điệp này là công việc đặc biệt của tôi. Chúa quan phòng đã uỷ thác sứ điệp ấy cho tôi trong bối cảnh hiện nay của nhân loại, giáo hội, và thế giới.”*

Tiến trình phong thánh cho nữ tu Faustina được khởi sự từ năm 1966. Ngày 21-12-1992, một trường hợp lành bệnh nhờ lời cầu bầu của chị Faustina đã được công nhận là phép lạ. Chúa Nhật 18-04-1993, nữ tu Faustina được Đức cố giáo hoàng Gioan Phaolô II nâng lên hàng chân phước. Ngày 30-04-2000 cũng chính ngài tôn phong Faustina, vị Tổng Đồ của Lòng Thương Xót Chúa, lên bậc hiển thánh, và chính thức thiết lập lễ kính Lòng Thương

Xót Chúa trên Giáo Hội Công Giáo toàn cầu vào Chúa Nhật II sau lễ Phục Sinh đúng theo yêu cầu của Chúa Giêsu *“Cha mong ước Chúa Nhật sau lễ Phục Sinh sẽ là ngày đại lễ kính lòng thương xót Cha.”* (NK 299-300).

Nhiều năm trước đây, Đức Lêô Cả đã chỉ thị cho các linh mục hãy rao giảng về Lòng Thương Xót Chúa : *“Linh mục không có quyền khước từ việc rao giảng một mầu nhiệm quá vĩ đại như vậy, hơn nữa, linh mục không thể thiếu chất liệu để diễn giảng về một đề tài mà chưa bao giờ được nói cho đầy đủ; và trước tôn nhan vinh quang của Thiên Chúa, tuy thấy mình không xứng đáng diễn giảng về những công trình của Lòng Thương Xót Chúa, nhưng chúng ta hãy nỗ lực và dâng hiến trí năng của mình đến độ vận dụng tất cả mọi khả năng lợi khẩu.”*

Thánh GH. Gioan Phaolô II trong bức thư *“Thiên Chúa giàu Lòng Thương Xót”* cũng nhấn mạnh đến sứ vụ này : *“Giáo hội của thời đại chúng ta phải trở nên ý thức đặc biệt và sâu xa về nhu cầu làm chứng cho lòng thương xót của Thiên Chúa trong sứ mạng toàn thể của mình, theo bước chân của truyền thống Cựu và Tân Ước, và trên hết là của chính Chúa Giêsu Kitô và các tông đồ của Người... Giáo Hội phải coi việc tuyên xưng và đưa mầu nhiệm lòng thương xót vào cuộc sống là một trong những bốn phận chính yếu của mình trong mọi giai đoạn lịch sử, nhất là trong thời buổi hiện tại của chúng ta.”* (#14)

Thật đúng như thế, trong nền **“văn hoá sự chết”** hiện nay, bốn phận chính yếu của giáo hội nói chung, các linh mục nói riêng, là phải *“đưa mầu nhiệm lòng thương xót vào trong cuộc sống”* và *“làm chứng cho lòng thương xót của Chúa”*. Bản tin dưới đây là một trong muôn vàn sự kiện cho thấy lòng thương xót hình như vắng bóng trong tương quan giữa con người với nhau:

“Vào đúng ngày Quốc Tế Phụ Nữ 8-3-2010, do ghen tuông, nghi vợ ngoại tình, Nguyễn Tiến Hoàng (SN

1979, trú tại số 10 ngách 151/51 Nguyễn Đức Cảnh, phường Tương Mai, quận Hoàng Mai, Hà Nội) đã dùng tay bóp cổ vợ là chị Huyền tới chết.

Người hàng xóm của chị Huyền kể lại, buổi trưa hôm đó, bỗng thấy mẹ chồng chị Huyền lớn tiếng kêu: “Nó đập phá hết cả rồi...”. Tiếng kêu của bà mẹ chồng bỗng thất thanh: “Có ai đó không, cứu con tôi với...” Khi mọi người xông vào phòng thì thấy chị Huyền nằm bất động trên giường, mặt tái dại. Nghĩ là chị Huyền bị cảm, mọi người đưa chị đi cấp cứu, người chồng ngồi phía sau xe máy ôm chặt vợ để đưa đi viện. Nhưng chỉ đến đầu giờ chiều, cả xóm ngỡ ngàng hay tin chị Huyền đã tử vong, và càng ngỡ ngàng hơn khi biết chồng chị chính là người đã gây ra cái chết cho chị, khi dồn sức bóp cổ vợ. Chiều ngày 8-3, ông chồng đến công an phường tự thú.”

Chúa Giêsu nói với chị thánh Faustina : “Cha ước mong các linh mục hãy rao giảng về lòng thương xót không lường của cha cho các tội nhân. Đừng để họ sợ hãi không dám đến gần cha...” (NK,50). Những vị mục tử phải rao giảng và làm chứng về lòng thương xót Chúa hơn là dùng quyền hành và những biện pháp chế tài để đe dọa hay loại trừ con chiên. Tình yêu của Thiên Chúa vượt trên tất cả tội lỗi, thắng vượt sự dữ, và mạnh mẽ hơn sự chết. “Con hãy nói cho các linh mục của Cha rằng các tội nhân cứng lòng cũng sẽ hối cải khi nghe rao giảng về lòng thương xót của Cha, về lòng cảm thương cha dành cho họ trong trái tim Cha. Linh mục nào rao giảng về lòng thương xót của cha sẽ được ân thưởng một thần lực kỳ diệu; Cha sẽ xúc dầu những lời của các ngài, và đánh động tâm hồn những ai nghe các ngài rao giảng.” (NK,1521). “Nhân loại sẽ không được bình an cho đến khi nào quay về với lòng thương xót của Cha với niềm tín thác.” (NK, 300). “Con hãy công bố lòng thương xót là ưu phẩm vĩ đại nhất của Thiên Chúa. Tất cả mọi công trình tay Cha thực hiện đều được tôn vinh với lòng thương xót.” (NK, 301)

Người chần chiên tốt lành, người mục tử có lòng xót thương trong Kinh Thánh là hình ảnh chỉ Thiên Chúa, Đấng dẫn dắt mọi loài thụ tạo có mặt ở trần gian này. Hình ảnh ấy, hôm nay thể hiện cụ thể nơi một con người có trái tim đầy trắc ẩn, nhạy bén trước mọi đau khổ long đong của loài người. Con người ấy là Đức Giêsu Kitô, Đấng Giàu Lòng Thương Xót.

Chỉ mình Đức Kitô mới nói được câu: *“Tôi chính là Mục Tử nhân lành. Mục Tử nhân lành hy sinh mạng sống mình cho đoàn chiên.”* (Ga 10,11)

Các phạm nhân khác, dù vua chúa, quan quyền hay các đẳng bậc nào cũng không một ai dám nói với kẻ dưới quyền mình *“Tôi là người chần chiên tốt lành”*. Bởi vì mọi người chỉ có khả năng yêu mình và đẩy người khác chết cho mình, mưu cầu danh lợi cho mình, chà đạp lên anh em. Không ai có khả năng yêu người khác đến thí mạng sống mình cho họ.

Chỉ một Đức Giêsu, trái tim của Thiên Chúa toàn năng lại chứa đầy lòng nhân hậu từ ái đối với mọi người tội lỗi, nên Ngài nói nhân loại: *“Tôi là mục tử tốt lành. Tôi hy sinh mạng sống vì đoàn chiên”* (Ga 10,11).

Thời xưa cũng như ngày nay, có những người lợi dụng chức mục tử Chúa ban để mưu lợi cho bản thân, không màng gì đến nỗi đau khổ lầm than của đàn chiên. Thiên Chúa đã cảnh cáo những người lãnh đạo Israel qua tiên tri Ezekiel rằng: *“Khốn cho các mục tử Israel, những kẻ chỉ biết lo cho mình! Nào mục tử không phải chần dắt đàn chiên sao? Sửa các người uống, len các người mặc, chiên béo tốt thì các người giết, còn đàn chiên lại không lo chần dắt. Chiên đau yếu các người không làm cho mạnh; chiên bệnh tật các người không chữa cho lành; chiên bị thương các người không băng bó; chiên đi lạc các người không đem về; chiên bị mất các người không chịu đi tìm. Các người thống trị chúng một cách tàn bạo và hà khắc... Bởi các mục tử chỉ biết lo cho mình mà không chần dắt*

đàn chiên của Ta nên ta sẽ đòi lại chiên của ta; ta sẽ không để chúng chăn dắt chiên...” (Ed 34,1tt).

Và Thiên Chúa đã sai Con Ngài đến trong thế gian. Đức Giêsu, người mục tử duy nhất tốt lành đã có mặt. Khi Ngài nhìn đám dân chúng thì : *“Chạnh lòng thương họ, vì họ bơ vơ vất vưởng như chiên không người chăn giữ”* (Mt 9,36). Ngài đi thu hợp đàn chiên bị các mục tử trần gian làm tán loạn khắp nơi. Ngài đem về bằng bó chữa lành, bổ dưỡng và chăn dắt chúng bằng tấm lòng yêu thương của Thiên Chúa, nghĩa là bằng chính máu thịt và mạng sống Ngài (Ga 10,11-15).

Thánh vịnh 23 đã tiên báo về thời hoan lạc của dân Thiên Chúa, bằng những câu đầy hân hoan phấn khởi như sau : *“Chúa chăn nuôi tôi, tôi chẳng thiếu thốn chi. Trên đồng cỏ xanh rì, Ngài để tôi nằm nghỉ”*.

Là những chiên trong đàn chiên của Đức Giêsu, các Kitô hữu, từ Đức Giáo Hoàng tới các thành phần dân Chúa khắp nơi, muốn thoát được những lời yên tâm vững dạ này của thánh vịnh 23, thì phải nhìn lên mục tử Giêsu.

Vì Đức Giêsu là mục tử tốt lành duy nhất, suốt đời đã phó thác hoàn toàn cho Ý Cha, để Cha chăn nuôi dẫn dắt. Đức Giêsu nói : *“Lương thực của Ta là Ý Đấng sai Ta”* (Ga 4,34). Từ những cơ cực đau buồn trong tâm hồn, đến sự trần truồng tui nhục nơi thân xác. Từ ngày nhập thể bé thơ máng cỏ đến lúc thương tích đầy mình, cạn hơi thở trên thập giá. Đức Giêsu vẫn chỉ một niềm *“Lạy Cha, xin con phó thác hồn con trong tay Cha”* (Lc 23,46).

Từ sự chết vâng phục của một mục tử đã bùng lên sự phục sinh của tất cả nhân loại tối tăm tội lỗi. Thiên Chúa đã cho Giêsu phục sinh từ cõi chết và siêu tôn mục tử tốt lành Giêsu làm vua chăn dắt muôn loài.

Phần chúng ta hôm nay, sống trong thế giới đầy những bất trắc bất ổn. Xăng lên giá, điện lên giá, mọi thứ theo nhau lên giá, mỗi đồng lương là không lên, và đạo đức lại đang có chiều đi xuống. Cuộc sống càng lúc càng

khó khăn : ốm đau, bệnh tật, thiếu cơm, thiếu áo, thiếu công ăn việc làm, thiếu thốn đủ thứ... mà muốn nói lên câu thánh vịnh 23 : *“Chúa chăn nuôi tôi, tôi chẳng thiếu thốn chi”* thì phải đón nhận Đức Giêsu Kitô vào đời mình. Chỉ *“nhờ Người, với Người, trong Người”*, chúng ta mới sống và nói lên được lời tuyệt diệu này trong sự bình an khôn tả và niềm cậy trông vô bờ bến vào Thiên Chúa, Đấng giàu lòng xót thương.

Hôm nay, Đức Giêsu Đấng chăn chiên tốt lành đang nhìn những nỗi khó khăn vây quanh chúng ta và nói : *“Lòng các con đừng xao xuyến ! Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy!”* (Ga 14,1). Và người mục tử có lòng thương xót đó mời gọi ta đáp lại bằng cả tấm lòng : ***“Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”***

Tín thác là thế nào ? Thừa là tin tưởng, phó thác, cậy nhờ và đón nhận Đức Giêsu vào đời mình. Nếu không tin tưởng tuyệt đối vào Đấng chăn dắt mình là Đức Giêsu Kitô, mà chỉ tin vào sức mạnh của tiền bạc, vào mảnh lời chạy chọt quen biết của mình, chỉ cậy dựa vào những người có chức vị thế lực trong đạo cũng như ngoài đời, như thể những tạo vật ấy có phép màu vạn năng, có thể đem lại hạnh phúc cho hồn xác mình, thì sẽ rơi vào bết tắc khủng khiếp, như số phận những con chiên tự mình đi riêng lẻ trong sa mạc. Nó sẽ chết đói, chết khát và bị sói rừng phanh thây.

Lạy Chúa Giêsu, người mục tử có lòng thương xót, Đấng chăn chiên tốt lành của con, dù trong hoàn cảnh nào, vui sướng hay khổ đau, ngọt bùi hay cay đắng, hy vọng hay tuyệt vọng, con chỉ nhìn lên Chúa và cậy nhờ một mình Chúa với lòng hân hoan cảm tạ mà ca ngợi Chúa với niềm xác tín rằng : “Chúa chăn nuôi tôi, tôi chẳng thiếu thốn chi. Trên đồng cỏ xanh rì Ngài để tôi nằm nghỉ...” Amen.

Lm. Giuse Trần Đình Long

*Chuyên mục : Hạt Giống LTX

MÀM SỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT

1- Cha thương mến! Thật hạnh phúc cho chị con và gia đình con vì qua lời cầu nguyện của cha cùng cộng đoàn tại giáo điểm tin mừng. Thiên Chúa là Đấng giàu lòng Thương Xót đã đoái thương chữa lành bệnh cho chị con. Điều quan trọng thứ nữa là chúng con nhận ra: chỉ cần tin tưởng, tin tưởng và phó thác, Chúa sẽ không bao giờ rời bỏ chúng con .

Nguyện xin Thiên Chúa là Cha thật của chúng ta ban cho cha luôn mạnh khỏe, nhất là luôn được mạnh sức trong linh hồn để cha dẫn dắt thêm nhiều chiên lạc về với Người.

Con, Maria Nguyễn Thị Bình

2- Con kính chào cha .

Con chúc cha luôn vui khỏe và bình an. Xin Chúa ban nhiều ơn lành xuống trên cha .

Cha ơi nhờ những cái máy 500 bài giảng LTX mà bây giờ đi đâu cũng thấy họ ca ngợi và kể rằng họ được Chúa tác động trở về với Chúa qua lời cha rao giảng nên con vui lắm !

Cha ơi . Chắc là do ơn Chúa , con đã chuyển từ dòng hoạt động sang dòng kín , ngày 31/5 này con sẽ nhập dòng với tên dòng là : Maria Faustina .

Con vui lắm cha ạ. Vì con được lấy tên thánh của chị Thánh Faustina (Đứa con của lòng thương xót Chúa)

Xin Cha và cầu nguyện cho con với cha nhé .

Con Maria Faustina

xuan danh <xuan_danh60@yahoo.com>

3- Con xin chào cha !

Con là Maria Nguyễn Thị Hòa ở Hà Nội, con 68 tuổi. Con đã bỏ chúa 50 năm rồi con chưa xưng tội, đến nay con ăn năn muốn quay về với chúa. Con được biết giáo điểm tin mừng từ 20/01/2017, con ước ao khao khát được vào gặp cha và cộng đồng bằng người thật. Con được chị gái cho cái này của cha nhưng con bị bại liệt nên không đến được với chúa với cha, con lại không có số điện thoại của cha. Con dốt lắm con không có máy mà cũng không biết nhắn tin, nay vì thiết tha ước ao quá nên con đã nhờ cháu con nhắn với cha cùng cộng đoàn cầu nguyện xin chúa ban lòng thương xót cho con để con có cơ hội đến với cha và cộng đoàn, vì ở nhà con phải nhờ vào chồng con cháu chăm sóc, con không tự đi một mình được mà cái khó nhất là con quá nghèo không có nổi 10 nghìn trong túi bao giờ nên con không thể vào nhà thờ để gặp cha được.

Con xin cha và cộng đoàn thương xót cầu nguyện cho con để con có cơ hội toại nguyện về gần cha và Chúa hơn. Xin Chúa ban lòng thương xót cho gia đình con được về quanh bên Chúa, con tín thác vào Chúa.

Nhận được tin xin cha nhắn lại cho con yên tâm nhé!

4- Con bị bệnh huyết trắng, mỗi lần con có kinh nguyệt là đau bụng, chóng mặt và máu thâm đen. Con đã được Chúa chữa lành ngay lần đầu con đến giáo điểm tin mừng ngày 22/1/2017. Ngày hôm đó con đi đến giáo điểm tin mừng là con đang có kinh, máu vẫn thâm đen, hôm sau con quá bất ngờ tự nhiên sáng thức dậy con thấy máu đỏ tươi và từ đó đến bây giờ con đã hết sạch bệnh huyết trắng và kinh nguyệt ổn định.

5- Hai bàn chân của con bị bệnh vẩy cá cả 7 năm nay, các ngón chân và lòng bàn chân của con cứ bị nứt nẻ, chảy máu, tróc vẩy, và sưng mọng như quả cà chua, không có thuốc nào chữa được, con chữa ở nhiều bệnh viện nhưng không khỏi. Con đến giáo điểm tin mừng đã được 7 lần và những lần đầu con đi thì thật sự chân con bớt được lúc đầu, lúc sau lại đau hơn, đi lại

rất đau, nhưng con vẫn xin Chúa chữa lành bệnh cho con và đến lần thứ 7 con đến giáo điểm tin mừng là ngày 7/5/2017 thì chân con đã được Chúa chữa lành sạch. Cả 7 năm trời ngày nào con cũng phải bôi thuốc vào chân nhưng không khỏi, từ lúc con đến giáo điểm tin mừng là con không dùng đến thuốc nữa.

6- Đặc biệt là con đã cho con thấy được tình yêu của Chúa! trước giờ con thích ca hát, Chúa ban cho con 1 giọng hát cũng tương đối tốt, con hay đi hát hò, đi chơi với bạn bè, ít khi nào biết cầu nguyện, nhưng từ lúc con đến giáo điểm tin mừng là con không hề biết đến hát hò nữa mà con cứ luôn tìm những dịp và những nơi có lễ gì bên Đạo Chúa và tìm những nơi có thờ phụng Chúa và Đức Mẹ là con lại đi và thích được đi cầu nguyện và con thật sự cảm thấy yêu mến Chúa và thật sự cảm nhận được tình yêu của Chúa và Chúa cũng đã cho con biết yêu thương người khác.

7- Con kính chào cha!

Thưa cha cách đây không lâu con có người em trai bị tai nạn gãy hết cả xương mặt. Con có gửi tin nhắn xin cha và cộng đoàn lòng thương xót Chúa cầu nguyện cho em con được quá con nguy kịch và phẫu thuật ghép xương được thành công. Cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho em con phẫu thuật thành công và nay em còn đã khỏe hơn và ngày mai đây thứ ba em con lại lên bàn mổ để phẫu thuật lấy đinh ở trong mặt vì ngày trước các bác sĩ ghép đinh vào.

Em con ở trong Sài Gòn không có mẹ và anh chị ở trong đây chăm sóc được. Xin cha và cộng đoàn lòng thương xót Chúa hiệp ý cầu nguyện cho em con thêm đức tin và lòng tin vào Chúa để Lòng Chúa Thương Xót đồng hành với em trong lúc đau đớn.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho em con được bình an trong ca mổ và sớm được hồi phục.

Con xin cảm ơn cha và cộng đoàn.

Hoa Pham hoa19912@gmail.com

*Tháng Kính Thánh Tâm Chúa & Mẹ

THÁNG SÁU NÓI VỀ MỘT TRÁI TIM

*“Ta sẽ ban tặng các người một quả tim mới,
sẽ đặt thần khí mới vào lòng các người.
Ta sẽ bỏ đi quả tim bằng đá khỏi thân mình các người,
và sẽ ban tặng các người một quả tim bằng thịt.”*
(Ed 36, 26)

Tháng sáu, tháng của những cơn nắng chói chang, của những trận mưa ngập đường xá, nhưng cũng là tháng của bầu trời mở rộng cho những cuộc du hành. Tháng sáu, tháng gặp gỡ bạn bè, tháng hẹn hò tình nhân, tháng của những trái tim, *“tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lay trời mưa...”*

Đối với chúng ta, tháng sáu là tháng mình nói chuyện với nhau về một trái tim: TRÁI TIM GIÊSU.

Trong cuộc đời, bạn đã gặp biết bao trái tim rồi, tháng sáu này, chúng ta sẽ được nghe nói đến một trái tim nữa : Trái Tim Giêsu.

Thực sự bạn và tôi, cũng như mọi tín hữu khác, chúng ta đã nghe nói đến trái tim ấy nhiều lắm rồi. Thế mà Trái Tim Giêsu ấy dường như vẫn xa lạ cách nào ấy đối với chúng ta hôm nay. Tại sao vậy nhỉ?

Bạn có nghĩ rằng ở trên đời này, những sự gì, những con người nào không liên quan đến chúng ta, thì mình ít để tâm để ý đến không?

Có phải những cái ta phải để tâm đến hôm nay, không gì khác hơn là cơm ăn, áo mặc, xe cộ, nhà ở, sức khỏe, công ăn việc

làm; là xây cất sửa sang nhà thờ cung thánh, tháp chuông, nhà xứ, phòng giáo lý không?

Trong tất cả những cái âu lo cấp thiết và hợp lý ấy, Trái Tim Giêsu vẫn như một người khách lạ đứng bên ngoài cuộc đời tôi. Có người nói (với tôi): *“Chúng tôi bù đầu kiếm gạo tối ngày, bán lưng cho trời, bán mặt cho đất, không rảnh rang gì để bàn đến chuyện trái tim!”* Người khác chán nản thốt lên rằng: *“Có Ngài thì tôi cũng phải lo từng ấy việc, mà không có Ngài thì cũng từng ấy việc tôi phải lo, có khác gì đâu?”*

Có lẽ người ta cho rằng: Trái Tim Đức Giêsu cao trọng, phải được tôn thờ trên tòa cao trong gia đình hoặc nơi thánh đường, như vậy mới xứng đáng! Nhưng trớ trêu thay, cái người ta nghĩ thì người ta lại không làm. Khi có thì giờ đến nhà thờ, người ta lại hay đến trước tòa Đức Mẹ hoặc các thánh thì thắm khấn vái, còn trước Thánh Tâm và Thánh Thể thì vắng lặng. Có phải vì Đức Maria và một số vị thánh có liên quan đến công ăn việc làm của người ta hơn Đức Giêsu không? Nếu (*đây chỉ là giả thuyết*), nếu cha sở nào đó, trong một ngày nào đó, âm thầm cất hết Mình Thánh Chúa ở nhà châu vào trong phòng thánh, rồi cửa nhà tạm mở toang ra, trống không, thì có lẽ kinh sách vẫn râm ran, nghi lễ vẫn linh đình, chẳng mấy ai để ý đến có sự mất mát trống vắng lớn lao trong ngôi nhà thờ đó.

Điều này cũng dễ hiểu, vì có những người tín hữu suốt đời họ không cần đến Chúa Giêsu Thánh Thể. Nếu một năm họ có rước lễ một lần, chẳng qua là vì luật buộc thôi, chứ không phải do lòng thiết tha của họ. Nhưng đối với Hội Thánh, thật đau đớn biết chừng nào!

Tin Mừng theo thánh Gioan nói: *“Người ở giữa thế gian, và thế gian đã nhờ Người mà có, nhưng lại không nhận biết Người. Người đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận.”* Kinh Thánh nói tiếp: *“Còn những ai đón nhận, tức là những ai tin vào danh Người, thì Người cho họ quyền trở nên con Thiên Chúa.”* (Ga 1, 10-12). Hôm nay người ta có muốn làm con Thiên Chúa nữa không?

Đức Giêsu nói với Tôma : “*Chính Thầy là con đường, là sự thật, và là sự sống*” (Ga 14, 6). Chúng ta là những người đau khổ, ở trong bế tắc, vì chúng ta đang đi tìm một đường lối giải quyết mọi việc cho hồn xác bằng khả năng sức lực riêng của mình, cho nên chúng ta thường đụng đầu vào ngõ cụt.

Chỉ có một cách duy nhất cho chúng ta và cho mọi người trên thế giới hôm nay là: đặt tất cả vận mệnh của từng người vào trong bàn tay của một Con Người. Con Người ấy đã chết, đã phục sinh, và hiện nay vẫn đang sống giữa chúng ta. Chỉ có một Con Người ấy mới thực sự là Con Đường, là Sự Thật, và là Sự Sống cho thế giới. Con Người ấy là Giêsu, Đấng Thiên Chúa có trái tim thể lý như mọi người, nhưng khác trái tim mọi người về bản chất, là vì trái tim ấy là trái tim của tình yêu.

Trái Tim ấy đang là Con Đường cho chúng ta phải đặt cuộc sống mình suốt đời trên con đường ấy. Là Sự Thật, vì chỉ nơi trái tim ấy mới tỏ hiện được sự thật nhân tiền này là: hôm nay Thiên Chúa đang có mặt giữa loài người, và nhất quyết cứu loài người. Và tất cả sự thật đều phải phát xuất từ Con Người này. Là Sự Sống, vì những ai ở ngoài Đức Giêsu là những kẻ ở trong sự chết.

Chính Con Người Giêsu ấy hôm nay có mặt, đang cầm vận mệnh của lịch sử nhân loại cũng như của từng người, và có quyền năng làm cho cuộc đời của từng người thoát ra khỏi bế tắc.

Chúng ta khổ vì chúng ta không gặp được Con Người Giêsu ấy, hoặc có gặp rồi thì cũng chỉ gặp được một Giêsu giả, một người nào đó giống như Ngài mà không phải Ngài, vì người ta không giới thiệu Ngài cho chúng ta như “Chính là Ngài”. Chính vì thế mà đi đạo Chúa Kitô tôi thấy mình vẫn khổ như hoặc khổ hơn những kẻ không đi đạo. Vì, nếu nói theo xác thịt, thì những người kia không bị một lề luật nào ràng buộc cuộc sống họ, không bị ám ảnh bởi hình phạt của hỏa ngục như tôi. Họ không phải vất vả để cố chiếm cho được nước Thiên Đàng (*như tôi*), một nước ở cõi xa xăm mơ hồ nào đó mà không bao giờ tôi có thể tưởng tượng ra nó như thế nào.

Từ bế tắc này đến bế tắc kia, tôi không muốn đến nhà thờ nữa. Sự thể bi đát như vậy vì tôi đã đi theo một tôn giáo, mà không đi theo một Con Người (Ga 3, 16; 4, 42; 14,1). Tôi đã đi theo một tôn giáo **“có qua có lại”**, xin ơn rồi tạ ơn. Nhưng nếu rồi tôi sinh ra kiếp nhà nghèo, không phải là **“đại gia”** hay **“doanh nghiệp”**, hai bàn tay đen suốt ngày lam lũ, không đủ làm đầy cái miệng, thì lấy gì mà *“lễ lạt”*, mà *“có đi có lại”*, mà có bia đá tri ân? Lúc ấy cái cơ khổ của tôi không thần thánh nào đoái hoài tới hay sao?

Cái khổ của tôi là do chính tôi tự đặt ra cho mình một thứ tôn giáo, rồi *“suy bụng ta ra bụng... các Đấng”*! Như vậy, tôi đã tự chất trên đôi vai tôi những gánh nặng mới, làm khổ thêm cho tôi, và còn làm đau lòng Đức Mẹ và các thánh nữa. Đau lòng hơn cả là Con Người Giêsu, Đấng có một Trái Tim chỉ biết yêu. Bởi khi nào Người không yêu tôi, thì Người không còn là Giêsu Kitô nữa. Nói một cách khác, khi nào Trái Tim Đức Giêsu không thôn thức trên những khổ đau đời tôi, thì Ngài không còn là Ngài nữa, vì Ngài là thiên Chúa tình yêu mà! (1Ga 1, 7; Rm 8, 35)

Kinh Thánh quả quyết : *“Chính người đã mang lấy các bệnh tật của chúng ta, đã gánh chịu những đau khổ của chúng ta”* (Is 53,4). Ngài đến trong thế gian chỉ có một mục đích đó thôi: yêu thương, mang vác tất cả tội lỗi của tôi, chữa lành, cho ăn no nê, khoác tôi lên vai và đưa tôi về. Tất cả mọi biến cố lớn nhỏ trong đời tôi, như như một sợi tóc trên đầu rớt xuống, cũng đều rơi vào trong tình yêu Giêsu. *“Trước khi cho người thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết người.”* (Gr 1, 4). Nên chú ý chữ **“biết”** trong Kinh Thánh. Thiên Chúa biết ta thiếu thốn mọi sự, và Ngài đã sẵn sàng tất cả để đặt ta trong tình yêu của Ngài.

Chỉ một giây thôi, cuộc đời tôi không có sự **“biết”** của Giêsu, lúc ấy tôi chẳng còn là tôi nữa, tôi trở thành một tạo vật tối tăm, vô cùng khốn đốn, vì *“đã bị tước mất vinh quang Thiên Chúa”* (Rm 3, 23), và đã bị văng ra khỏi quỹ đạo tình yêu rồi.

Thưa bạn, vì lòng mến Đức Giêsu Kitô, tôi xin bạn đừng nhìn vào những đạo đức mà bạn đã lao công khổ sức luyện tập,

mà chỉ nhìn vào Trái Tim Giêsu với lòng thành tín đón nhận tất cả những gì Ngài muốn trao ban, bạn sẽ thấy.

Bạn và tôi đau khổ, chán chường, nghi ngờ mọi sự, chẳng còn biết tin vào ai trên đời này. Những cáiidou là có thật, nhưng đó không phải là sự thật mà bạn và tôi phải chịu như thế, vì đã có một người gánh chịu cho chúng ta, xin bạn hãy đọc những lời này: “*Mọi lo âu, hãy trút cả cho Người, vì Người chăm sóc anh em.*” (1Pr 5, 7). Xin bạn nhớ cho, Kinh Thánh nói **“hãy trút cả”**, chứ không nói **“trút một phần”**.

Có cha mẹ nào nói với con cái mình như thế không? Có người yêu nào dám nói câu đó với nhau không? Chỉ có Giêsu mới có tình yêu ấy, chỉ có mình Ngài mới thương bạn và tôi đến như thế, nên Ngài lo đến bạn và lo cho tôi.

Trái Tim Đức Giêsu liên quan mật thiết đến cuộc đời mọi người và từng người. Nếu tôi thật lòng ký thác đời tôi cho Ngài làm chủ, thì những lo âu, bệnh hoạn, những bế tắc cùng đường, những cô đơn sâu tui của tôi là của Ngài. Những lo toan cơm ăn áo mặc, sức khỏe, nhà xứ nhà thờ của tôi là của Ngài. Chính Ngài đã nói với tôi : “*Đừng sợ, hỡi đoàn chiên nhỏ bé*” (Lc 12, 32) “*Trong Thầy, anh em được bình an. Trong thế gian, anh em sẽ phải gian nan khốn khó*” (Ga 16, 33).

Muốn biết người chồng thế nào thì hỏi người vợ. Muốn biết Đức Giêsu thế nào thì hỏi Hội Thánh, vì Hội thánh là hiền thê Đức Giêsu Kitô.

Bây giờ chúng ta đặt vấn đề với nhau. Nếu có người đến yêu cầu : “*xin nói về tấm lòng Đức Giêsu cho chúng tôi nghe*”, lúc ấy chúng ta sẽ nói thế nào?

Muốn nói về Trái Tim Giêsu, phải đụng vào con người ấy. Phải ngỡ ngàng : “*Quả thật, Con Người ấy hôm nay có thật trong cuộc đời tôi!*” Phải nghe được tiếng của Ngài trong chính con tim của tôi. Khi ấy Thánh Thần sẽ thôi thúc tôi nói. SứcThánh Thần mạnh đến nỗi Phêrô và Gioan phải thốt lên : “*Chúng tôi không thể không nói.*”

Vậy bây giờ tôi phải làm gì (Cv 2, 37)? Chúng ta chẳng có khả năng để làm gì cả. Nếu chúng ta có được khả năng làm cho

mình và người khác yêu mến Trái Tim Chúa Giêsu, thì quả thật trái tim ấy nghèo nàn và không hấp dẫn bao nhiêu. Kinh Thánh nói : *“Ai yêu thì biết Thiên Chúa”* (1Ga 4, 7). Muốn biết Thiên Chúa, muốn biết Trái Tim Chúa Giêsu thì phải yêu. Học giả, tiến sĩ, khoa học kỹ thuật không thể nào biết Trái Tim Giêsu. Yêu thì biết, vì *“Thiên Chúa là Tình yêu”* (1 Ga 4, 8).

Vậy chúng tôi có khả năng yêu không? Nếu nói là không thì bạn không hài lòng. Vì sống trên đời này, phàm là con người thì phải biết yêu. Ai không yêu đó là một quái vật. Tuy nhiên, đối với Thiên Chúa, tình yêu của loài người đã méo mó lệch lạc vì bị nhuốm tội rồi.

Muốn yêu Thiên Chúa thì phải yêu bằng chính tình yêu của Thiên Chúa. Muốn nhìn thấy Thiên Chúa thì phải nhìn trong ánh sáng của Ngài. Kinh Thánh nói : *“Vì Thiên Chúa đã đổ tình yêu của Người vào lòng chúng ta nhờ Thánh Thần mà Người ban cho chúng ta”* (Rm 5,5)

Đức Giêsu có tài năng, không liên quan gì đến tôi. Đức Giêsu là Thiên Chúa, không liên quan gì đến tôi. Tấm lòng của Ngài thế nào? Ngài có yêu tôi không? Biết được tấm lòng của Ngài, tôi mới trao thân gởi phận cho Ngài.

Muốn biết được Đức Giêsu thì phải nhìn kỹ, chiêm ngắm hằng ngày trong chính đời tôi mới thấy được tấm lòng của Ngài. Làm được như vậy, phải cậy nhờ Thánh Thần bằng cầu nguyện.

Lạy Trái Tim Giêsu, tình yêu điên dại của đời con, Ngài đã ban tất cả mạng sống Ngài cho con, mà chỉ nhận được một trái tim đen đui vô ơn lạnh nhạt của con. Xin thương xót con.

Ôi Trái Tim Giêsu đáng yêu, đáng mến, con yêu mến Ngài!

Nhà Bè, đầu mùa mưa
Lm. Giuse Trần Đình Long

*tràng thơ của Đỗ Văn Tích

CÙNG CHUNG MỘT CHỦ

Anh em đã được cho không
Thì xin hãy cũng mở lòng vị tha.
Chung quanh bao kẻ không nhà
Đói ăn, thiếu mặc, lê la, lạc loài.
Nghèo hèn biết nương nhờ ai
Người đời khinh bỉ, nạn tai rập rình.
Trọn tin vào Đấng Công Minh
Vì Người là Chúa hết tình yêu thương.
Cậy nhờ Đức Nữ Trinh Vương
Mẹ là Sao Sáng dẫn đường ta đi.
Trái tim nhân ái diệu kỳ
Sẻ chia sướng khổ...hãy vì tha nhân.
Vòng tay mở rộng ân cần
Trao nhau ánh mắt, tình thân dạt dào.
Đỡ nâng vượt thoát ba đào
Tận tâm an ủi, ngọt ngào nhủ khuyên.
Chúng ta cùng một ràn chiền
Theo chân một chủ nhân hiền : Giê-su.
Trời xanh, gió mát vì vu
Mây ngàn nhẹ nhẹ, nắng thu dịu dàng.
Đâu đây chiến lạc thổi than
Cuộc đời tẻ tả, hoang mang tâm hồn.
Đầu đường xó chợ bốn chôn
Đói cơm khát nước, lệ tuôn hai hàng.
Về đây - Lòng Mẹ chứa chan
Về đây - Tình Chúa ngập tràn yêu thương.
Những ai gánh nặng trên đường
Đến cùng Lòng Chúa Xót Thương vô bờ.
Giáo Điểm Tin Mừng đón chờ
Cùng nhau chúc tụng, tôn thờ Giê-su!

*Lễ Kính 29/6

THƯ GỬI HAI THÁNH PHÊRÔ & PHAOLÔ TÔNG ĐỒ

“Ở đâu tình yêu thương điều khiển, thì ở đó không có ham muốn quyền lực; và ở đâu quyền lực chiếm ưu thế, thì ở đó thiếu vắng tình yêu thương. Người này trở thành bóng tối đối với người khác.”
(Carl Jung)

Kính thưa hai thánh tông đồ Phêrô và Phaolô,

Con viết thư gửi cho hai thánh vì cả hai vị được giáo hội mừng kính trọng thể trong cùng một ngày 29-06 hàng năm, và nhất là vì con vô cùng yêu mến và cảm phục cả hai thánh như nhau, “*mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười*”!

Hai thánh đều là tông đồ lớn của Chúa Giêsu. Một vị được Đức Giêsu đặt làm đá tảng và làm tông đồ đầu tiên của Hội Thánh. Một vị được chính Đức Giêsu sai đi làm tông đồ rao giảng Tin Mừng cứu độ cho chư dân, nghĩa là cho các dân không thuộc Do Thái. Cả hai vị đã làm được việc lạ lùng giống như Đức Kitô: chữa người đau ốm bệnh tật, trừ quỷ, trừ tà, cho người chết sống lại, và cuối cùng cả hai đã chết vì trung thành với đạo Chúa Kitô.

Hôm nay con viết thư này bày tỏ lòng cảm phục, tuyên dương lòng dũng cảm và tinh thần phục vụ của hai thánh. Xin cầu bầu cho con để trong cuộc sống dâng hiến muôn vàn khó khăn này được

luôn tín thác vào lòng Chúa thương xót, dần thân loan truyền và làm chứng cho lòng thương xót đến hơi thở cuối cùng hầu được hưởng phúc như các ngài đời sau.

Nếu chỉ mừng lễ hai thánh với tấm lòng chân thành như thế thì thật phải lễ, nhưng thật sự chưa đủ, vì còn những sự lớn lao hơn thế nữa bội phần. Chắc chắn hai thánh chẳng muốn chúng con mừng lễ với kèn trống, cờ quạt, rước sách tung bùng, trịnh trọng nặng phần nghi lễ hình thức, rồi kết thúc bằng tiệc tùng linh đình thịnh soạn với những bó hoa đắt tiền, những món quà to đùng, những bài diễn văn sáo rỗng, những tràng pháo tay theo phong trào. Cuối cùng no say rồi đường ai nấy đi, nhà ai nấy về, hẹn sang năm... đến hẹn lại lên, mừng bốn mạng lớn hơn năm trước! Trước ngày lễ, con có dành chút lắng đọng chuẩn bị tâm hồn mình mừng lễ, hay chỉ dành thời gian lo quà cáp tiệc tùng? Khi mừng lễ, con có học được điều gì từ cuộc sống của vị thánh bốn mạng không? Sau buổi lễ, có còn đọng lại trong con chút gì thiêng liêng

không? Con có được bổ dưỡng đời sống tâm linh chút nào không, hay chỉ có thuần bổ dưỡng thân xác như lễ hội của thế gian?

Nói ra thì tội lắm hai vị thánh kính yêu của con ơi. Lễ bốn mạng mà kẻ lo người mừng, có lạ không chứ! Người trên được biếu xén rất nhiều quà mừng **“quan thầy”**, nhiều đến độ không biết để đâu cho hết, không còn chỗ để treo, không biết đem đi đâu, *“bỏ thì thương, vương thì tội”*. Kẻ dưới phải lo tìm những món quà cho có ý nghĩa, có giá trị, không ‘đụng hàng’! Dù nghèo mấy cũng phải mua quà cho cân xứng, coi cho được, chả lẽ! Kẻ dưới cố gắng tìm cách sao cho người trên nhận ra món quà của mình. Những lẵng hoa mắc tiền to đùng ấy sau buổi lễ cũng bỏ thùng rác thôi, nếu **“quy ra thóc”** cũng giúp được khối gia đình nghèo có miếng cơm ăn đỡ đói. Rồi đến phần tiệc tùng, ai mời, ai không, cũng phức tạp vô cùng! Sao người trên không mừng kẻ dưới mà chỉ có kẻ dưới phải đi mừng người trên thôi? Chúa Giêsu nói: *“Ai muốn làm đầu thì hầu thiên*

hạ” cơ mà! Trong những buổi lễ mừng đó thì ai hầu ai? Hai thánh có buồn khi thấy con cái mình còn nặng vòng tục lụy như vậy không ạ? Không chừng bây giờ thánh Phaolô lại phải đau lòng ứa lệ mà nói lại vì *“có nhiều người sống đối nghịch với thập giá Đức Kitô: chung cục là họ sẽ phải hư vong. Chúa họ thờ là cái bụng, và cái họ lấy làm vinh quang lại là cái đáng hổ thẹn. Họ là những người chỉ nghĩ đến những sự thế gian”* (Pl 4,18-19).

Khi tự hỏi mình như thế, con xin hai thánh tông đồ khẩn cầu Thiên Chúa ban cho kẻ phạm phôi tục tử như con được Thần Khí Đức Kitô Phục Sinh đổi mới cách suy nghĩ, cách nhìn, và cách thức mừng lễ sáo mòn theo kiểu thế gian từ trước đến giờ. Xin cho con mừng lễ trong sự hân hoan của Thánh Thần xuất phát từ cõi lòng vì đó là dịp để ca ngợi Đức Giêsu Kitô, Đấng đầy quyền năng và giàu lòng thương xót, đã làm những sự lạ lùng nơi hai thánh cũng như nơi những kẻ Ngài thương xót hôm nay.

Hai thánh tông đồ kính mến,

Trước khi là thánh, có phải hai vị cũng là các người tội lỗi, yếu đuối, chập choạng trên con đường đức tin như mỗi người chúng con hôm nay không?

Với thánh Phêrô, theo con mắt phàm nhân mà nhìn việc Đức Giêsu chọn ngài làm người kế vị thì người ta có thể cho là Chúa đã... chọn lầm, vì cho đến khi Chúa từ cõi chết sống lại thì cuộc đời ngài có khá nhiều lầm lỗi.

Tuy nhiên, Đức Giêsu đã biết Phêrô hơn chính Phêrô biết mình: *“Trước khi Ta nhận người trong lòng mẹ, Ta đã biết người”*. Đức Giêsu biết mọi tư tưởng hành động của Phêrô, cả việc sau này sẽ bỏ Thầy và chối Thầy khi Thầy hoạn nạn. Lối cư xử này đối với người đời thì không thể chấp nhận được, vì coi như là một phản đề cần phải loại trừ.

Đức Giêsu đã không bỏ mà lại chọn Phêrô, để chịu đựng, uốn nắn, cứu chữa và làm cho Phêrô nên thánh. Đức Giêsu chọn Phêrô vì lòng thương xót Chúa dành cho ngài, thế thôi!

Với thánh Phaolô, trước mắt thế gian, ngài thuộc giới thượng lưu, trí thức, giới lề luật, sùng đạo. Phaolô còn hãnh diện vì *“giữ luật đúng như một người Pharisêu, nhiệt thành đến mức ngược đãi Hội Thánh, còn sống công chính theo lề luật thì chẳng ai chê trách được”* (Pl 3,5-6).

Thế nhưng, Chúa chọn Phaolô, không phải vì ngài tài đức, uyên bác, thượng lưu. Đức Giêsu đã đánh ngã những cái đó trên đường Damas và làm cho ngài mù tối luôn. Khi được Đức Giêsu mở mắt cho thì Phaolô thấy được ánh sáng mới cao vời, sung mãn là chính lòng thương xót của Chúa tuyệt diệu quá đến nỗi ông phải kêu lên : *“Cái lợi tuyệt vời là được biết Đức Giêsu Kitô Chúa tôi, mọi sự khác tôi cho là phân bón cá”*.

Trong xã hội Do Thái có hai giai cấp khác nhau, thánh Phaolô thuộc giai cấp trí thức, thánh Phêrô thuộc giai cấp lề dân. Cả hai ngài đều hăng say năng nổ, muốn dùng sức lực của mình và phương tiện của thế gian để bảo vệ Chúa mình tôn thờ, và tiêu

diệt những kẻ không theo đạo giống mình.

Nhìn qua tiểu sử của hai vị, con thấy tuy có sự khác biệt về giai cấp, về địa vị, về trí thức, nhưng trước mặt Đức Giêsu cả hai chỉ là tạo vật u tối, tội lỗi và cần được thương xót như nhau. Đức Giêsu đã cứu cả hai. Mỗi người được cứu một cách khác nhau, nhưng cả hai vị đều được chìm mình trong đại dương lòng Chúa thương xót.

Đức Giêsu không dùng một chút vốn liếng tài ba hãnh tiến nào của Phaolô để xây dựng Hội Thánh, cũng như không thấy sự dốt nát hèn kém nào của Phêrô gây trở ngại cho việc lập Hội Thánh của Ngài.

Thiên Chúa đã tỏ hiện hết mức lòng thương xót trên hai con người tội lụy như thế để tất cả nhân loại biết rằng Thiên Chúa yêu loài người chúng ta không phải vì chúng ta tốt đẹp gì, nhưng vì chúng ta khấp khểnh tội lỗi. Ôn cứu độ, ơn nhưng không là thế.

Khi trả lời câu phỏng vấn: *“Jorge Bergoglio là ai ?”* Đức Thánh Cha Phanxicô đáp : *“Tôi là người tội lỗi*

được Chúa nhìn đến”. Và Ngài tuyên bố : “Chính tôi là người tội lỗi đây, có gì lạ đâu ! Cái lạ là ở chỗ được Chúa nhìn đến, được Chúa xót thương. Và từ đó người ta tìm xem Chúa xót thương ở chỗ nào.”

Khi được Chúa cho thấy mẫu nhiệm này, cùng một lúc thấy cái thực hữu tối tăm của chính bản thân mình, thánh Phaolô thốt lên: *“Những kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành, để chứng tỏ quyền năng phi thường phát xuất từ Thiên Chúa, chứ không phải từ chúng tôi. Chúng tôi bị dồn ép tư bề, nhưng không bị đè bẹp; hoang mang nhưng không tuyệt vọng; bị ngược đãi nhưng không bị bỏ rơi; bị quật ngã nhưng không bị tiêu diệt”* (2Cr 4,7-8).

Còn Phêrô sau khi được tràn đầy Thánh Thần và cho một người què từ khi lọt lòng mẹ ở Cửa Đẹp đến thờ được đứng lên đi lại chạy nhảy như nai, thì Phêrô đã nói với đám đông hoan hô ông rằng: *“Thưa đồng bào Israel, sao lại ngạc nhiên về điều đó, sao lại nhìn chúng tôi chăm*

chăm, như thể chúng tôi đã làm cho người này đi lại được, nhờ quyền năng riêng hay lòng đạo đức của chúng tôi?... Chính nhờ lòng tin vào danh Đức Giêsu; chính lòng tin Người đã ban cho anh này được khỏi hăn như thế” (Cv 3,12-16).

Kính thưa hai vị thánh khả kính,

Theo con thấy, cái làm cho hai vị được trở thành chói sáng như hai vì sao trong vòm trời Hội Thánh, đáng được các tín hữu chiêm ngắm noi theo chính là hai vị đã biết khiêm tốn sắp mình xuống, nhận mình là hèn hạ tội lỗi rồi mở tâm hồn ra đón nhận lòng thương xót của Thiên Chúa.

Hôm nay nhìn vào hai ngài, con phải lớn tiếng ca ngợi Đức Giêsu Kitô, Đấng giàu lòng thương xót đã làm cho hai cục đất hèn mọn được trở thành hai vị thánh quyền năng, chói lòa vinh quang của Thiên Chúa. Chúa đã làm cho mỗi bước chân của hai vị đi đến đâu là một ơn lạ được ban ra. Bóng của hai vị rọi trên ai thì người ấy được chữa lành. Một bài giảng của Phêrô thì

đoàn đoàn lũ lũ người quay về tin theo đạo Chúa. Mỗi chặng đường của Phêrô là biết bao giáo đoàn được thành lập (Cv 5,14; Cv 19,11). Cuối cùng máu của hai vị đã đổ ra làm bằng chứng cho mọi người biết Đức Giêsu đã xót thương, và làm cho hai vị nên giống Ngài như thế nào !

Trước khi trao quyền cai quản Hội Thánh, Đức Giêsu hỏi Phêrô: *“Anh em bảo Thầy là ai?”* Cùng lúc đó Chúa ban Thần Khí để Phêrô có thể tuyên xưng: *“Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”* (Mt 16,15-17).

Đây là một biến cố rất quan trọng, nói lên đặc tính của Hội Thánh Đức Kitô. Hội Thánh này không phải là một thứ tổ chức cơ cấu hội hè như các tổ chức trần gian mà là một cộng đoàn được điều khiển bởi một quyền năng siêu phàm ở ngoài trần gian, bởi một Đấng có quyền trên sự sống và sự chết của muôn loài.

Đức Giêsu nói: *“Anh là Phêrô, nghĩa là Tảng Đá, trên tảng đá này, Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng được”* (Mt 16,18). Lời này

không chỉ là sự vui mừng cho những kẻ tin, mà còn là án chung thẩm trên các quyền lực tối tăm đang hoành hành trong nhân loại, bằng mọi kiểu, mọi cách, dưới mọi bộ mặt, mọi lớp áo, đôi khi cả lớp áo đạo đức nữa. Đức Giêsu Con Thiên Chúa làm người, đã có mặt trong lịch sử loài người, sẽ đưa tất cả những ai tin Ngài vào trong Nước Thiên Chúa. Ngài xây dựng Hội Thánh trên đá tảng Phêrô, không quyền lực tối tăm nào phá được đá tảng ấy.

Ấy vậy mà sau khi Đức Giêsu lên trời được ít lâu, thì Phêrô bị bắt xiềng hai tay, cùm hai chân, nhốt vào ngục đá, trao cho toán lính cứ bốn tên một, canh giữ ngày đêm đợi sau lễ Vượt Qua sẽ đem ra xử tội.

Mới hoạt động được ít ngày, số phận của Phêrô đã bị rơi vào quyền lực trần gian. Tảng đá của Chúa tiêu tan từ đây chăng ? Kinh Thánh nói : *“nhưng này thiên thần Chúa hiện đến, ánh sáng rạng ngời trong ngục thất... xiềng xích tuột khỏi tay ông... họ qua đợt canh thứ nhất, rồi đợt thứ hai, thì đến cửa sắt trở ra phố, cửa*

ấy bỗng dung mở ra cho họ, họ đi ra... tức thì thiên thần từ biệt ông đi mất.” (Cv 12,6-10).

Đây là một trong muôn vàn dấu lạ, hằng quần quýt, gần bó, bao phủ lấy Hội Thánh, từ ngày tiên khởi cho đến cánh chung, chứng tỏ việc điều khiển Hội Thánh là do Đấng Sống Lại chứ không phải do bàn tay con người. Kinh Thánh nói: *“Sau cuộc thương khó, Ngài cho thấy mình vẫn sống”* (Cv 1,3), vẫn hoạt động trong Hội Thánh: *“Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế”* (Mt 28,20).

Người ta có thể giết được giáo hoàng, giám mục, linh mục, giáo dân, nhưng không thể đập bể được tảng đá Giáo Hội. Đụng vào tảng đá này, nhiều người được hoán cải, được cứu rồi như Phaolô; nhiều kẻ trái lại bị tan tác tiêu ma như Herode, Philatô và các Hoàng đế Roma.

Hội Thánh Chúa không cần gươm giáo, quyền lực thế gian để bảo vệ. Hội Thánh Chúa được bảo vệ bằng quyền năng siêu phàm của Chúa Thánh Thần, là nguồn thương xót ban phát ơn cứu

ruỗi nơi lòng mến Đức Giêsu Kitô. Những ai muốn bảo vệ Hội Thánh thì phải chạy vào ẩn núp nơi lòng thương xót của Đức Giêsu và trong lửa mến Thánh Thần.

Ngày nay nếu Chúa Giêsu hiện ra với con và hỏi cùng câu hỏi với thánh Phêrô: *“Con có yêu Thầy không?”* Thú thật con không biết trả lời thế nào cho ổn. Lý do là vì con đang say sưa tìm kiếm chức tước, địa vị, quyền lực. Con đang bôn ba tìm mua đất đai, xe cộ, máy móc hiện đại. Mỗi bận tâm của con là xây dựng những tòa nhà dinh thự cơ ngơi đồ sộ. Trái tim con chất chứa bằng ấy sự thế gian, còn chỗ nào cho Chúa? Thời giờ tâm trí con mãi mê lo tìm kho tàng trần gian, còn giờ đâu chăm sóc con chiên? Đầu óc con chất đầy những con số, những địa chỉ đại gia, còn chỗ đâu mà học hỏi nghiên cứu suy tư, như thế thì lấy gì ra mà giảng dạy?

Con thấy chính ĐTC Phanxicô cũng đã xin 300 giám mục dự lễ bế mạc HĐGM Ý khóa 65, trả lời không "lèo lái" câu hỏi Chúa Kitô đã đặt ra với thánh Phêrô

"Con có yêu thầy không?"
Mọi chủ chăn phải tự đặt cho mình câu hỏi đó bởi vì mọi mục vụ đều xây trên nền tảng **"thân mật với Chúa, sống với Chúa"**

Người kế vị thánh Phêrô lớn tiếng tuyên bố: *"Chúng ta không phải là thể hiện của một cơ cấu nhưng "là dấu chỉ sự hiện diện hành động của Chúa Phục sinh". Vì thế phải có "một sự tỉnh táo" thiêng liêng, thiếu nó thì chủ chăn, trước hết là giám mục "sẽ nguội lạnh, vô tâm, quên lãng và trở thành vô cảm, bị lôi cuốn theo viễn tượng chức quyền, tiền bạc và thỏa hiệp với tinh thần thế tục. Những cái đó làm họ trở nên lười biếng, thành một thứ công chức, một nha lại của nhà nước, chỉ biết lo cho bản thân, cho tổ chức và các cơ cấu, thay vì lo cho lợi ích đích thực của dân Chúa. Làm thế họ dễ bị rơi vào tình trạng nguy hiểm như thánh Phêrô đã chối Chúa. Mặc dầu, trên hình thức họ tự xưng và rao giảng nhân danh Thiên Chúa, nhưng họ đã làm tổn thương đến sự thánh thiện của Mẹ Giáo Hội*

bằng cách làm cho Giáo Hội ít sinh hoa kết trái."

Sáng thứ năm 6-3-2017, trong buổi gặp gỡ 9 giám mục phụ tá, 1000 linh mục và phó tế phục vụ trong 330 giáo xứ thuộc giáo phận Roma, suy niệm Tin Mừng thánh Mathêu về việc Chúa Giêsu chạnh lòng thương khi thấy con người mệt mỏi và kiệt lực như đoàn chiên không có mục tử chăm sóc, ĐTC Phanxicô gọi lại sứ điệp về Lòng Chúa Thương Xót mà thánh nữ Faustina truyền bá: *"Trong tư cách là các thừa tác viên của Giáo Hội, chúng ta có nhiệm vụ giữ cho sứ điệp về lòng thương xót của Chúa được luôn sinh động, nhất là trong các bài giảng, các cử chỉ và các quyết định mục vụ... Theo hình ảnh vị Mục Tử Nhân Lành, linh mục là người từ bi và thương xót, gần gũi dân chúng và phục vụ tất cả mọi người. Bất cứ ai bị thương tổn trong cuộc sống một cách nào đó, có thể tìm thấy nơi vị linh mục sự quan tâm và lắng nghe...Chúng ta có thể nghĩ Giáo Hội ngày nay như một bệnh viện đã chiến sẵn sóc những người bị*

thương. Và có bao nhiêu người bị thương vì những vấn đề vật chất, vì gương mù gương xấu, kể cả trong Giáo Hội, những người bị thương vì những ảo tưởng của trần thế”.

Hai Thánh kính mến,
Bản thân con thấy mình luôn bị cám dỗ về tiền bạc, danh vọng, chức tước. Con ham hố chức quyền lắm. Con khao khát có được một địa vị nào lắm. Con hãnh diện vì mình quen biết những đáng bậc tai mắt vị vọng lắm. Chính vì thế con giật mình khi ĐTC Phanxicô đã nhắc các giám mục và linh mục phải cẩn thận tránh xa cám dỗ về sự tìm kiếm tiền tài, dấn bước vào con đường tham vọng và phù vân. Những người như thế sẽ có kết cục lố lăng: ngạo mạn, thích phô trương, ham quyền lực.

ĐTC nhấn mạnh: “nếu chúng ta đi với người giàu, là chúng ta đang đi về phía hư vô. Chúng ta sẽ trở thành chó sói, chứ không phải người chăn chiên... Giám mục không phải là giám mục cho bản thân ngài, mà là cho dân. Cũng vậy, linh mục không là

linh mục cho bản thân ngài, mà là cho dân: để phục vụ, nuôi dưỡng, chăm sóc dân là đoàn chiên của ngài để bảo vệ họ khỏi chó sói.”

Con cũng hay tự xưng mình là **“mục tử”**, là **“chủ chăn”**, nhưng thực sự con hành xử như kẻ **“chăn thuê”**. Trong bài huấn dụ Chúa Nhật 11/05/2017 là Chúa Nhật Chúa Chiên Lành cũng là ngày quốc tế cầu nguyện cho ơn gọi, ĐTC Phanxicô nói: “Ngày nay cũng như vào thời của Chúa Giêsu, có nhiều người tự đề nghị mình là chủ chăn của cuộc sống chúng ta, nhưng chỉ có Chúa Phục Sinh là Mục Tử đích thật duy nhất, là Đấng ban cho chúng ta sự sống tràn đầy... Noi gương Chúa Giêsu, mỗi chủ chăn đôi khi phải đi trước để chỉ đường và nâng đỡ niềm hy vọng của dân chúng, những lần khác phải ở giữa tất cả với sự gần gũi đơn sơ và lòng thương xót, và trong vài hoàn cảnh phải bước đi đằng sau dân chúng, để trợ giúp những ai ở lại đằng sau.”

Đời sống của con có là gương sáng cho giáo dân không? Những lời con rao

giảng có ăn khớp với cuộc sống của con không? ĐTC Phaolô VI nhấn mạnh vai trò của **“chứng nhân”** trong tông huấn Loan Báo Tin Mừng: *“Con người thời nay thích lắng nghe các chứng nhân hơn là nghe những thầy dạy, và nếu họ lắng nghe những thầy dạy thì bởi vì những thầy dạy ấy là các chứng nhân”*.

Bộ Giáo dục Công giáo cũng khẳng định: *“Nhà giáo dục sống đời sống đức tin sống động sẽ dạy bằng chính con người mình nhiều hơn là bằng những gì mình nói.”* Ca dao Việt Nam cũng nói: *“Lời nói lung lay, gương lành lời kéo.”*

Trong cuộc gặp gỡ các chủng sinh và tập sinh, khi nói về tính chân thật, ĐTC Phanxicô nhìn các nhà đào tạo và nói: *“Trước tiên đây là một trách nhiệm của người lớn, của các nhà đào tạo. Chính các bạn, những nhà đào tạo đang hiện diện nơi đây, phải nêu gương về sự chân thực cho người trẻ”*.

Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng thêm: *“Ngay cả trong thời đại này, người ta thích nghe các nhân chứng:*

họ “khao khát sự xác thực ... và đòi phải nói về một Thiên Chúa mà chính mình biết và quen thuộc với, như thể thấy Đấng vô hình”

Hai thánh thấy có lạ không? Con chiêm khi có việc cần các mục tử giúp đỡ thì lúc nào cũng sợ **“quấy rầy”**, sợ làm phiền, sợ mất thì giờ của **“các đấng”**, nhưng ĐTC kêu gọi: *“Tôi xin anh chị em hãy quấy rầy tất cả chúng tôi là các chủ chăn, để chúng tôi có thể cho anh chị em sữa của ơn thánh, của giáo lý và sự hướng dẫn. Hãy quấy rầy!”*

Con có sẵn sàng cho giáo dân đến **“quấy rầy”** để xin *“sữa ơn thánh, giáo lý, và sự hướng dẫn”* không? Hay chỉ một số giáo dân có máu mặt mới **“ưu tiên”** được **“quấy rầy”**, còn những người khác thì không! Hãy đợi đây!

Điểm quan trọng nhất của người mục tử phải là **“lòng xót thương”** mà con phải đeo đuổi suốt đời. Chúa Nhật 11-5-2014, tại đền thờ thánh Phêrô, trong thánh lễ truyền chức linh mục cho 13 phó tế, trong đó có 1 thầy Việt Nam là thầy Phaolô Nguyễn Thiên Tạo thuộc giáo phận

Vinh, ĐTC đã phải năn nỉ các tiền chức: *“Cha muốn xin các con, vì tình yêu Chúa Giêsu Kitô: đừng bao giờ mệt mỏi thương xót! Các con hãy có khả năng tha thứ như Chúa, là Đấng không đến để lên án, nhưng để tha thứ! Các con hãy thương xót thật nhiều! ...Cha đau lòng lắm, khi thấy giáo dân không đến xưng tội vì họ đã từng bị quát bằng gậy, bị la mắng trong tòa giải tội. Thật là xấu. Họ đã cảm thấy cửa nhà thờ đóng sầm trước mặt họ. Cha xin các con, chớ làm như vậy! Thương xót! Thương xót! Mục Tử Nhân Lành vào qua cửa, và cửa của lòng xót thương là các vết thương của Chúa: nếu các con không bước vào chức thừa tác của các con qua các vết thương của Chúa, thì các con sẽ không phải là các mục tử tốt lành... Hãy kiên trì đọc và suy niệm Thánh Kinh, hãy dạy điều đã học trong đức tin và sống điều mình dạy dỗ người khác. Hãy luôn có trước mắt gương của vị Mục Tử Nhân Lành, tôi không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ và cứu vớt những gì đã hư mất”.*

Kính thưa hai thánh tông đồ,

Là một tín hữu, con thường có niềm hãnh diện là đang sống trong một Hội Thánh quyền năng vững vàng như đá tảng, không một áp lực nào của hỏa ngục có thể làm lung lay nổi Hội Thánh ấy. Thế nhưng có lần nào con tự đặt câu hỏi cho mình: *“Tuy là Kitô hữu, nhưng tôi đang sống theo Đức Giêsu hay là tôi đang về phe với hỏa ngục để phá hoại Hội Thánh, nghĩa là tôi đang sống trong thân nghĩa với Thiên Chúa hay đang sống theo những đam mê thế gian, đang sống trong tội?”* Phạm tội tức là thù nghịch với Đức Giêsu Kitô. Một tế bào trong thân mình Đức Kitô mà hư thối, mà chứa đầy mầm mống của sự chết, tức là tội lỗi, thì càng làm đau đớn cho trái tim Chúa Giêsu hơn là những kẻ chống đối bên ngoài nhiều lần.

Ngày hôm nay vết thương của trái tim giàu lòng thương xót ấy vẫn rỉ máu. Xin hai thánh cầu bầu cho chúng con biết hồi tâm quay về với lòng thương xót của Chúa trong Hội Thánh của Người.

Chúa đã nói với chị thánh Faustina: “Cha ước mong các linh mục hãy rao giảng về Lòng Thương Xót khôn lường của Cha cho các tội nhân. Đừng để họ sợ hãi không dám đến gần Cha. Những ngọn lửa thương xót đang bùng cháy trong Cha kêu gào đòi được phun phát. Cha muốn trào đổ cho các linh hồn này. Sự hoài nghi của các linh hồn đang xé nát lòng Cha. Sự hoài nghi của một linh hồn ưu tuyển còn làm Cha đau đớn hơn nữa. Mặc dù Cha dành cho họ một tình yêu vô hạn, nhưng họ vẫn không tin thác vào Cha. Thậm chí cái chết của Cha mà vẫn không đủ với họ. Khốn cho

các linh hồn nào lạm dụng những ân sủng này.” (NK, 50)

Con xin được hiệp với ĐTC trong ý nguyện cầu:

"Xin cho Giáo hội trở thành một "Giáo hội cầu nguyện và sám hối", "giải thoát khỏi sự tôn thờ ngẫu tượng" cùng với những chủ chăn "thoát vòng kìm tỏa của sự ù lì lười biếng, tinh thần nhỏ nhen đê tiện, chủ bại", giải thoát khỏi "buồn thảm, mất kiên nhẫn, xơ cứng" nhưng "hội nhập" và tràn đầy "lòng xót thương". Như thế "chúng ta sẽ tìm thấy niềm vui của một Giáo Hội phục vụ, khiêm tốn và trong tình huynh đệ".

Lm. Giuse Trần Đình Long
Tháng Thánh Tâm 2017

